

Co pro nás znamená 95. výročí vzniku ČSR, str. 1

Spektrum výsledků předčasných voleb, str. 4

Úspěšné představení herců Nového divadla, str. 8

Vzpomínka na vojenskou službu, Standa Moc, str. 13

Osidlování Ruska českými občany, str. 15

OCTOBER 31, 2013

No 22 (2832)

Volume 64 • \$2.00

Published every other Thursday
26 issues in 24 mailings a year
ISSN 08329-2668

NOVÝ DOMOV

THE NEW HOMELAND

www.masaryktown.ca

PRAVDA VÍTEŽÍ!

ROZŠÍŘENÉ VYDÁNÍ

CANADA'S CZECH AND SLOVAK BIWEEKLY PUBLISHED BY MASARYK MEMORIAL INSTITUTE INC., SINCE 1950 www.masaryktown.ca

Zleva: Hon. konzul SR M. Martinček, R. Kavanová, Radmila Locherová a gen. konzul ČR V. Ruml

SVOBODA NÁRODŮM

Krajanské spolky - torontská pobočka Českého a slovenského sdružení v Kanadě, Masarykův ústav a Sokol v Torontu - také letos oslavily významné historické výročí vzniku svobodného Československa společně.

Slavnostní odpoledne se konalo v neděli 27. října v hale torontského kostela sv. Václava. Mezi přítomnými byli mj. generální konzul České republiky v Torontu Vladimír Ruml a honorární konzul Slovenské republiky v Torontu Michal Martinček s rodinami.

V programu se organizátoři snažili připomenout historickou atmosféru, panující v době vyhlášení samostatného Československa před 95 lety ve světě současnosti. V úvodu takto oslovila přítomné jednatelka kanadského Výkonného výboru a jednatelka pobočky ČSSK v Torontu Barbara Sherriffová slovy Anny Hogenové z ČOS: *Význam je obrovský, získali jsme samostatnost po třech stech letech. Opět mohli Češi vydechnout a věřit sobě samým. Byly to doby našich dědečků a babiček. Boj o češtinu, o českou literaturu a kulturu byl dovršen. Lidé plakali štěstím. Kolik legionářů položilo svůj život za tuto chvíli, tito mladí kluci prožili sedm dlouhých let v Rusku, neustále ohrožení trestem smrti za vlastizradu, kdyby první válku vyhrál trojspolek. Neuvěřitelné*

zkušenosti měli za sebou legionáři, kteří projížděli Sibiří směrem na Vladivostok. Říkali si – bratře – byli to sokolové. Nádherná doba, opravdo-

► 9

Významná montrealská houslistka a profesorka hudby paní Soňa Jelínková nedávno oslavila ve zdraví a plné svěžesti svoje 90. narozeniny. Soňa Jelínková, rozená Pečmanová, se narodila 15.9.1923 v Hamburku, v rodině československého diplomata, francouzského legionáře, který prožil první světovou válku na mnoha bojištích světa. Měla velice bohatý a pesný život. Její sudičky nebyly skoupé a daly jí do vínku jedinečný hudební talent. Hudbu začala studovat již ve

svých pěti letech ve francouzském Lille. Jako čtrnáctiletá přišla v roce 1938 z Prahy do Montrealu, kam nastoupil její otec na generální konzulát. V letech 1939-43 pokračovala

Monument Znovuukřižovaný na Masaryktownu potřebuje naši pomoc

VÁŽENÍ PŘÁTELÉ,
od doby postavení a oficiálního odhalení monumentu Znovuukřižovaný sochaře Josefa Randy z Winnipegu, na jehož vybudování se na Masaryktownu v Torontu zasloužil zejména Klub-231 v exilu, uplynulo již 24 let. Nadešel čas k jeho nutné restauraci.

Obrácíme se na Čechy, Slováků a kanadské přátele s prosbou o finanční podporu na uskutečnění tohoto nezbytného projektu. Odhad na celkovou opravu monumentu činí 15,000 CAD. Peněžní dary prosím adresujte na Masarykův ústav s určením „K 231 monument“. Charitativní potvrzení budou vystavena na

plnou částku daru. Rádi bychom tuto opravu ukončili k 25. výročí jeho odhalení, které připadne na 2. červenec 2014.

Vám všem, kteří se na restauraci tohoto památného díla budete podílet, již dnes jménem Masarykova ústavu děkují.

S úctou k členům Klubu - 231 v exilu, jakož i ke všem známým i neznámým, kterým byl tento monument věnován,

František Ječmen
prezident MMI

Bližší informace podá kancelář MMI, také telefonem (416) 439 4354

Prof. Soňa Jelínková

Pro ND Ladislav Křivánek

Po úspěšném ukončení studií na Univerzitě McGill, které díky stipendium absolvovala zcela zdarma, měla další úspěch. V roce 1943 vyhrála stipendium pro studium na Curtis Institute of Music ve Philadelphii, kde

se stal jejím profesorem Ivan Galamian. Když se totiž její otec po válce vrátil do vlasti, setkal se s Bohuslavem Martinů, který s láskou vzpomínal, jak mu pomáhal, a hned napsal svému příteli prof. Ivanovi Galamianovi ve Filadelfii, kterému Soňu velice vychválil. A studentka také na něho vzpomíná jako na svého nejlepšího profesora (byla jeho asistentkou rovněž na letních kurzech). Studium úspěšně zakončila v roce 1948. Ve stejném roce vrátila do Československa, kde se uvedla rovněž jako sólistka v renomovaných koncertních sálích – mj. v Rudolfinu i ve Smetanově síni. Vystupovala také s Českou filharmonií pod vedením Karla Ančerla. Vedle koncertování se věnovala také pedagogické činnosti. Čistě z realistických

důvodů nastoupila jako sólistka v orchestru Československého státního souboru písní a tanců jako sólistka (potřebovala nové housle), který v letech 1950-1965 dirigoval Vladimír Jelinek. Setkání s ním bylo osudové pro oba dva – skončilo sňatkem v roce 1957. S ČSSPT se zúčastnila zahraničních vystoupení ve Francii, Číně, SSSR, Německu a v Rakousku. V orchestru setrvala až do roku 1965.

Manželé Jelínkovi v tomto roce opouštějí Československo a usazují se v Montrealu, kde je čeká nová profesní etapa. Na zahájení uměleckého života v Montrealu se uvele v listopadu 1965 v Redpath Hall koncertem „Music of Czechoslovakia“, sponzorovaným Hudební fakultou Univerzity McGill.

Vladimír Jelinek (16.8.1923-23.11.1989) vystudoval dirigentsví v letech 1947-51 na pražské konzervatoři Akademie múzických umění. Až do r. 1965 stál v čele orchestru ČSSPT. V roce 1965 se stává dirigentem orchestru světového baletního tělesa Les Grands Ballets Canadiens, kde působí až do konce svého života v roce 1989. Je nutné zmínit, že vedle dirigování měl též úspěchy jako skladatel a aranžér baletních

► 4

KE DNI

Těch pár dnů, co nás dělí od voleb v ČR, se toho událo strašlivě mnoho. Jakoby se události spálily. Nicméně, zůstaly ve mně dva neodvolatelné vjemy: překvapení nad výsledkem voleb a vyhlášení forbese o nejmocnějším muži světa...

S vytrvalostí maratonského běžce mnozí z nás sledovali výsledky předčasných voleb do Poslanecké sněmovny ČR. Mnohé zarazilo druhé místo strany ANO s podnikatelským miliardářem Andrejem Babišem, který je vlastně vítězem - se Sobotkou ze strany ČSSD s výsledkem 20,5 % to totiž vypadá docela bledě, dnes již jistý jakýsi puč uvnitř strany zřejmě nevyjde, nicméně pozice této strany je nakloněna jako legendární věž v Pize.

A Babiš si je toho dobře vědom. S úsměvem odmítl jakoukoliv spolupráci s drtivě poraženou ODS i s knížecí TOP 09. ČSSD pak vyslal jasný vzkaz. Do vlády přímo nevstoupíme a budeme chtít prosazovat naše zákony s tím, že si nedovede představit, že by na ně ČSSD přistoupila. Spolupráci s komunisty pak rovnou odmítl.

Ještě měsíc před volbami to vypadalo na jasné vítězství levice a povolební spolupráci ČSSD a KSČM. Drtivý nástup hnutí ANO Babiše změnil všechny předpoklady, komentuje fakt Blesk.cz. Jakkoliv se nesou zvěsti o Babišově chatrném charakteru, jeho zaujetí pro likvidaci korupce ve státě a odmítnutí partnerství s KSČM je sympatické.

Jako mráz z Moskvy se mě dotkla zpráva amerického časopisu Forbes, že nejmocnějším mužem světa je poprvé ruský prezident Vladimir Putin. Rusku zařídil zimní olympijské hry i mistrovství světa v kopané, a když hrozilo, že Američané zaútočí na jeho spojence v Sýrii, navrhl, aby se Bašar Asad vzdal chemických zbraní..., uvedl www.sme.sk

Cituji: Toho tento rok oslabili nielen nerozhodné postoje k Sýrii, ale aj stranické spory v Kongrese, ktoré na dva týždne zablokovali americký rozpočet a vynútili si vládnú odstávku. „Práve teraz je na vrchole svojej hry, stal sa pánom Blízkeho východu,“ povedal o Putinovi šéfredaktor magazínu Steve Forbes pre Sky news. Obama podľa neho musel pred Putinom padnúť na kolena, aby ho vykúpil zo Sýrie. Putinov hovorca Dmitrij Peskov reagoval tradične s tým, že Putina také veci nezaujímajú. Obama od roku 2009 doteraz na jednotke predbehol len raz čínsky líder Chu Ťin-ťchao. Jeho nástupca Si Ťin-pching je v súčasnom rebríčku tretí." Takže stupínek pětice mocných je následující: 1. Vladimir Putin, 2. Barack Obama, 3. Si Ťin-Pching, 4. pápež František a 5. Angela Merkelová, německá kancléřka.

A vzhledem k tomu, že bývalý prezident ČR Klaus nemá k Rusku daleko, stejně ani současný Zeman, a že KSČM skončila ve volbách na třetím místě, bylo by více než dobré být maximálně obezřetný. Třeba jednou budeme s vděkem říkat: Babiše na vás... Krásný den a všechno dobré, Vaše

SPOLEČENSKÝ KALENDÁŘ

TORONTO

NE 10.11. v 17.00 – Nokturna ve městě s renomovaným pianistou Borisem Krajným, kostel sv. Václava 496 Gladstone Ave., Toronto, info a rezervace 416.481 7294.

NE 24.11. v 11.30 (do 15.00) – vánoční sokolské trhy, mj. k máni oběd, občerstvení, vánoční cukroví, dárkové předměty, knihy, DVD s českými filmy, vánočky, tombola, mikulášská nadílka pro děti. Kostel sv. Václava, 496 Gladstone Ave., Toronto. Zájemci o prodej vlastního zboží, ohlaste se, info: Maruška Chráková 416.242 5914, email mariechrak@yahoo.ca.

SO 30.11. v 19.00 – Mikulášská zábava, pořádá Sokol, možnost zakoupení večere od 19.00 hodin, hudba k tanci začne hrát ve 20.00 h, občerstvení, přinese si dárky pro své milé, Mikuláš je rozdává. Hraje skupina Dušana Drobného. Vstupné \$ 25.00, mládež \$ 15.00. Kostel sv. Václava, 496 Gladstone Ave., Toronto, info: Maruška Chráková 416.242 5914, email mariechrak@yahoo.ca.

NE 1.12. v 17.00 – Nocturna ve městě s jazzmanem Drew Jurečkou, restaurace Prague na Masaryktownu, 450 Scarborough Golf Club Rd., Toronto, info a rezervace 416.481 7294

SO 7.12. ve 13.00 (do 16.00) – Mikulášskou nadílku pro všechny děti pořádá Masarykův ústav v restauraci Prague na Masaryktownu, 450 Scarborough Golf Club Rd., Toronto. Rodiče, přineste svému dítěti dárek s řádně a čitelně označeným jménem. Mikuláš jej rád předá. Info paní Iva 416.439 4354

NE 8.12. v 11.00 – tradiční vánoční trhy v restauraci Prague pořádá Masarykův ústav na Masaryktownu. Vhodná příležitost nakoupit vánoční produkty i vánoční překvapení – prodávat bude bižuterii Jablonex, Video El Canada české filmy a pohádky na DVD, lehce použité knížky za symbolickou cenu, vánoční ozdoby, domácí sýr, med, dřevěné hračky atd. Přijďte i se svými přáteli. Stánky jsou ještě možné pronajmout, info paní Iva 416.439 4354.

PÁ 13.12. v 19.00 – oblíbená Vánoční večere se členy a přáteli Masarykova ústavu s bohatým svátečním programem – zpěvy, recitace, koledy a hudba -, pořádá Masarykův ústav v restauraci Prague na Masaryktownu. Vzhledem k limitovanému počtu míst, je nutné závazné rezervace konzultovat s paní Ivou 416.439 4354.

ÚT 31.12. v 19.00 – silvestrovský večer pořádá pro všechny přátele a známé restaurace Prague. Přijďte s námi oslavit příchod Nového roku. Vezměte s sebou své rodiny a přátele. Podrobnosti přineseme. Info a rezervace 416.289 0283.

NE 19.1.2014 v 17.00 – v rámci Nocturen ve městě pořádá Jiří Grosman jazzový koncert. Koná se v restauraci Prague na Masaryktownu. Info a rezervace 416.481 7294.

PŘÍMÉ LETY

Od června příštího roku zahajuje Air Transat lety do Prahy z Toronto a Montrealu. Létat se bude každé úterý od 17. června do 24. října 2014. Letenky jsou již nyní v prodeji. Informace na www.airtransat.ca.

ČESKÁ ŠKOLA TORONTO

SO každá v 10.00 (do 12.00) - Česká doplňovací škola Masarykova ústavu se koná v učebně, 98 Bathurst St., Toronto. Pro děti ve věku 5-12 let, info 416.439 4354.

ČESKÁ ŠKOLA OAKVILLE

SO každá 9.30 - 12.00 – česká doplňovací škola pro děti ve věku 4-12 let, kterou provozuje Holy Family Catholic School, 1420 Grosvenor Street, Oakville, ON L6H 3L2, HCDSB-International Languages. Info třídní učitelka Mariana Vieweghová - tel. 416.628 3690, email: mvieweghova@gmail.com, nebo Renata Freibergová - tel. 416.887 9863, email: renata_freiberg@yahoo.com. Zápisné \$25 na dítě na šk. rok. Děti, přijďte si s námi hrát i povídat si česky!

ČESKÁ A SLOVENSKÁ ŠKOLA KITCHENER

SO každá 9.00-11.30 – pro děti ve věku 4-14 let, St. Francis School, wing A, 154 Gatewood Rd. Kitchener. Zájemci, kontaktujte se v případě zájmu o českou školu s Mirkou Pirovou Mirkou.Pirova@wcdsb.ca, v případě výuky slovenštiny s Blankou Michale Blankou. Michale@wcdsb.ca. Info: www.kwczechsandslovaks.com

SLOVENSKÁ ŠKOLA TORONTO

SO každá 9.00-11.30 – v Blessed Teresa of Calcuta Elementary School, 1120 Runningbrook Dr., Mississauga.

ČESKÁ TV NOVÁ VIZE

SO každá v 10.00-10.30 a ÚT v 7.30 opakování - vysílá Nová vize v dosahu Ontario na stanici OMNI 1 (v Torontu kanál 47/kabel 4 a 169), producentka Markéta Rešovská, tel: 647.892 6912, Nova Vize, 498 Quebec Ave. Toronto, ON, M6P 2V7, novavize.ca@gmail.com, na www.novavize.com naleznete některé TV programy.

SLOVENSKÁ TV SLOVENSKÝ SVET

SO každá v 10.30-11.00 a ÚT v 8.00 opakování. Producentka Katarína Holmlová. Tel: 647.233 3105, email: slovenskysvet@gmail.com, www.tvsedna.com.

SOKOL TORONTO PRAVIDELNÉ CVIČENÍ:

PO – volejbal 20.00 - 22.00 ST - muži a ženy 20.00 - 22.00 G. Harvey S.I. 1700 Kelle St. Info: Marie Chráková 416.242 5914, mariechrak@yahoo.ca

SOKOL TORONTO DĚTI A MLÁDEŽ:

SO 16.30 - 18.30 FIT FOR LIFE GYM, 601 Magnetic Dr. U21, Nort York. Info: Marie Chráková 416.242 5914, email: mariechrak@yahoo.ca

CALGARY

Navštivte dobře vybavenou veřejnou knihovnu v Catholic Pastoral Center, 120 - 17 Ave. SW., půjčují tam knihy na měsíc bez poplatku, telefon 403.218 5502, katalog on-line (M. Hlaváček)

PO každé v 15.00 - český a slovenský dětský kroužek „Kulihrašek“ a český a slovenský Dětský klub obnovuje svoji činnost (do 9. 12. t.r.). Rodiče s dětmi se scházejí ve Varsity Bible Church (4807 Valiant Dr. NW). Dětský kroužek je přístupný pro děti do 4 let a dětský klub pro děti od 5 let. Výuka dětí je rozdělena na dvou skupin. V kroužku děti hrají hry, čteme jim pohádky, zpíváme v českém a slovenském jazyce.

Dětský klub se koná ve stejných hodinách a je zaměřený na výuku českého nebo slovenského jazyka a na hry pro starší děti. Rodičovský příspěvek na kroužek nebo klub je \$10.00 za jedno dítě na semestr. Uvítáme nové členy a zájemce! Vaše žádosti a dotazy ochotně vyřídí Andrea Loewen na emailu: andrealoewen@yahoo.ca, 403.270 8164.

CALGARSKE LISTY

vydává zhruba 4x do roka calgarská pobočka ČSSK, roční předplatné \$15, šeky zašlete či pište na adresu Czech and Slovak Association of Canada, Calgary Branch, PO Box 355, Calgary, T2P 2H9. (Info Božena Kellnerová)

EDMONTON

Pobočka ČSSK Edmonton oznamuje, že stále pokračuje krajská soutěž "Kanada objektivem krajiny". Najdete ji na www.cssk.ca/FS-2012-2013. Digitální fotografie, které „ulovíte“ při svých prázdninových cestách po Kanadě, jednoduše zašlete e-mailem na adresu: fotosoutez@cssk.ca! Napište své jméno, poštovní adresu i název snímku. Čekají Vás pěkné ceny. Uzávěrka soutěže je 31.12.2013. Těšíme se na Vaše záběry. (eb)

KITCHENER-W-G

ČASOPIS Dobrý den

vydává ČSSK, objednávka: ekratoch@sympatico.ca, tel. 519.821 3321. Příspěvek laskavě pošlete na: Czech and Slovak Association of Canada, K-W-G Branch, 550 King St. N., PO 42053, Waterloo, ON, N2L 6K5.

ÚT každé 19.00-20.00 - cvičení Sokola, Elizabeth Ziegler School, začne zase od září. Info: náčelnice Sokola Jana Otrubová 519.884 9185. Noví zájemci jsou vítáni i s rodinami a přáteli.

SO každá 9.00 -11.30 – vyučování české a slovenské školy pro děti JK - 8. třída pod záštitou Waterloo Catholic School District Board. Více informací naleznete na www.kwczechsandslovaks.com. Pokud se rozhodnete pro finanční nebo materiální podporu, za kterou ve jménu dětí předem děkujeme, pak odešlete na adresu: CAC-Czech/or Slovak school, 550 King St.N, POB 42053, Waterloo, ON, N2L 6K5.

MONTREAL

PÁ 1.- SO 10.11. - známý montrealský umelec Peter KRČ sa zúčastní výstavy obrazov nazvané „LES PASTELLISTES 2013-INTERNATIONAL“, ktorá sa koná v Tudor Hall na piatom poschodí domu Ogilvy, 1307 Ste. Catherine West, v Montreale.

PÁ 1.11. v 19.00 - koncert Tria Valdštýn, École Vincent d'Indy, 628 ch. de la Côte Ste. Catherine

ÚT 5.11. ve 14.00 - balení cukroví na bazar, Český dům, 6540 McLynn

SO 9.11. v 11.00 (do 15.00) – pořádá pobočka ČSSK tradiční předvánoční bazar, hala kostela sv. Ignáce, 4455 West Broadway. V nabídce jsou tradiční jídla - chlebičky, párky a polévky. Ke koupi bude

➤ 6

We acknowledge the financial support of the Government of Canada through the Canada Periodical Fund (CPF) of the Department of the Canadian Heritage.

Číslo 22 vyšlo 31. října, č. 23 vyjde 14. 11., uzávěrka je 8. 11. 2013. Noviny vycházejí čtrnáctidenně.

RYCHLÝ KONTAKT 647.608 1713 vera.toronto@gmail.com

SPOLEČENSKÝ KALENDÁŘ

Prof. Soňa Jelínková

► ze str. 1

skladeb. S baletním souborem procestoval Kanadu, USA, Evropu, Jižní Ameriku a Dálný východ. Několikrát dirigoval i Montrealský symfonický orchestr, jehož členkou byla v letech 1965-89 i jeho žena Soňa.

Soňa v roce 1965 začala na konzervatoři Univerzity McGill vyučovat hru na housle a současně též začala svoji 24letou uměleckou dráhu v MSO - Montrealském symfonickém orchestru, kterou ukončila až v roce 1989. Také se opět zapojila v McGill univerzitním symfonickém orchestru, kde již hrála během svých studií za války. Mimo profesorské dráhy na téže univerzitě na částečný úvazek vyučovala i na montrealské Konzervatoři CMM - Conservatoire de musique du Québec.

Svoji úspěšnou pedagogickou dráhu zakončila až ve svých 86 letech. Tehdy v České republice podstoupila operaci a tříměsíční rekonvalescenci. Psal se rok 2009.

Studenti jí za její péči poděkovali říjnu 2009 a na její počest společně s pedagogy z montrealské konzervatoře a fakulty Univerzity McGill uspořádali jedinečný oslavný večer (Soirée Hommage). Na vynikajícím koncertě vystoupili její žáci, kteří jí zahráli hlavně skladby českých mistrů. Vyjadřovali se o ní jako o své druhé matce. Také její kolegové profesori obdivovali její vitalitu, profesionalitu, velkorysost i oddanost hudbě. Za 44 let své bohaté pedagogické činnosti dala hudebnímu světu několik generací velice nadaných houslistů, z nichž mnozí byli oceněni významnými cenami a někteří z nich hrají ve významných orchestrech, či vyučují na prestižních konzervatořích a univerzitách nejen v Kanadě a Americe, ale i jinde ve světě.

Žáci na svou profesorku vzpomínají jako svoji druhou matku – oceňují její neobyčejný pedagogický a lidský přístup, na humor jejich profesorce vlastní. Oceňovali její soukromé lekce, za které nežádala honorář, navštěvovala koncerty svých žáků (i když jich měla někdy až 40). Dokonce pořádala doma i pětihodinové koncerty za klavírního doprovodu manžela, na kterého také s láskou studenti vzpomínají - Vladimír jim rád dával příležitosti a s radostí umisťoval talentované žáky po ukončení jejich studií ve svém orchestru. Také doprovázel na klavír studenty své manželky při četných zkouškách jen z čisté radosti z hudby. Mnoho jejich studentů, se kterými se dělili o své zkušenosti, si do svého života odnášeli manžele jako příklad pro svůj život.

Na manžele mají pěkné vzpomínky i montrealští krajané, mezi nimiž prof. Soňa Jelínková trvale propagovala českou hudbu a její manžel se zaloužil o bohatší kulturní život seniorů. Konečně, dosud je paní Soňa aktivní členkou Klubu seniorů.

Bývalí žáci prof. Soni Jelínkové, dnes významní hudebníci - např. Jean-François Rivest, profesor quebecké konzervatoře, Olivier Thouin - sólista MSO, a další - jím jménem stovek jejich žáků před jejími 90. narozeninami navrhli jako kandidátku čestného členství v Guild des musiciens du Québec, kde jako houslistka a profesorka současně definitivně zanechala významnou stopu. K 90. narozeninám uspořádalo na třicet jejich bývalých žáků surprise party - večer, kde jí z celého srdce poděkovali. Dodatečně i my posíláme oslavenkyni srdečné blahopřání a přejeme jí vše nejlepší, hlavně však stále dobré zdraví a do mnoha dalších let jenom radost.

Ladislav Křivánek

BOHEMIAN SWING: SIDNEY, MON AMI

Čtvrtek 7. listopadu od 19.30 h. v HUGH'S ROOM
2261 Dundas St. W. Toronto

Předpokládáme vysokou návštěvnost: večer propaguje torontská jazzová stanice JazzFM. Po koncertu kapela pojede na americké turné. Již nyní jsou zadány koncerty na Floridu, Georgii, v Iowě a s největší pravděpodobností vystoupí kapela i v Bechetově rodišti New Orleansu!!

Těšíme se na Vaši návštěvu a na šíření jména SIDNEY BECHET - jazzman, který změnil jazz a dal mu emoční hloubku, melancholii a současně i veselí kreolské existence.

Zapište si do kalendáře KŘEST CD SIDNEY, MON AMI s kapelou Bohemian Swing, ve které bude hvězdou Brandon Walker na soprán saxofonu, dále budou hrát Ian MacGillivray - trubka, Rafael Keren - akordeon, Rachel Melas - kontrabas, David MacDougall - bicí, a Jiří Grosman - kytara a banjo. Přijďte se potěšit hudbou Sidney Becheta, který patří k největším postavám jazzu a hudby 20. století vůbec.

Rezervace: 416-531-6604

BLAHOPŘEJEME

V těchto dnech se paní **Božena BRICHOVÁ** dožívá svých 95. narozenin. Do Kanady přišla po II. světové válce a pracovala zde jako účetní. Brzy se zapojila do života české komunity, především pomáhala při našich bazarech. Gratulujeme paní Brichové k významnému jubileu a do dalších let přejeme hodně zdraví a spokojenosti.

AM

Také pan **Jan JECH** oslaví své významné, 95. narozeniny, kterých se dožívá 19. listopadu. Když v roce 2011 odověl, odstěhoval se na severní Moravu do obce Mikulovice asi 15 km od Jeseníku.

Bydlí ve velmi pěkném moderním domě pro seniory s pečovatelskou službou. Na stránce www.souziti2005.webnode.cz můžete ve fotogalerii vidět různé aktivity, které tam probíhají, a také jsou tam i fotky pana Jecha. V okolí je krásná krajina, příjemné počasí a čerstvý horský vzduch. Pan Jech je tam velmi šťastný, ale rád vzpomíná na Montreal a všechny známé. K jeho narozeninám mu posíláme kytičku gratulace - všechno nejlepší, hlavně hodně zdraví.

Jan Marek, Montrealský věstník V 11-13

Přijďte s rodinou a přáteli na

SOKOLSKÉ VÁNOČNÍ TRHY

NE 24. listopadu 2013 v 11:30 (do 15:00)

Hale kostela sv. Václava, 496 Gladstone Av., Toronto

ODĚDY - OBČERSTVENÍ
SVÍČKOVÁ PEČENĚ, ŘÍZKY, OBLOŽENÁ VEJCE A DALŠÍ
VÁŘÍ A PEČE SESTRA Květa KRÁLOVÁ

Vánoční dobrotu všeho druhu, DVD, dárkové předměty, knihy a další
Zájemci o prodej vlastního zboží jsou vítáni!

DOMÁCÍ VÁNOČNÍ CUKROVÍ, KNEDLÍKY, VÁNOČKY

Velká tombola! Mikulášská nadílka pro děti ve 13:30 hod.

Veškeré informace:
MARIE CRHÁKOVÁ 416 242 - 5914
Email: mariecrhak@yahoo.ca

You are cordially invited to Sokol Toronto's

ST. NICHOLAS DANCE

Saturday, November 30, 2013

St. Wenceslaus Church
496 Gladstone Avenue, Toronto

Tickets: \$25.00 Students: \$ 15.00

Dinner will be available for purchase from 7 p.m.;
dancing will start at 8 p.m.

Bring presents for your loved ones and St. Nicholas will
deliver them!

Music by Dusan Drobny

Information, reservations and advance ticket sales:
Marie Crhak: 416 242 5914 mariecrhak@yahoo.ca

ADRESY

VELVYSLANECTVÍ ČR V KANADĚ

251 Cooper St.,
Ottawa ON K2P 0G2
Tel: (613) 562 3875
Fax: (613) 562 3878
E-mail: ottawa@embassy.mzv.cz
www.mzv.cz/ottawa

GEN. KONZULÁT ČR v TORONTU

Gen. konzul VLADIMÍR RUML
2 Bloor St. W. suite 1500, Toronto
ON M4W 3E2
Tel: +1(416) 972 1476
Fax: +1(416) 972 6991
Email: toronto@embassy.mzv.cz
www.mzv.cz/toronto
Nouzové linky:
+1 (647) 282 8119
+1 (647) 406 9221

HONORÁRNÍ GENERÁLNÍ KONZULÁT ČR v CALGARY

Hon. konzul JERRY JELINEK
Ste. 611 - 71st Avenue SE, Calgary,
AB T2H 0S7
Tel: (403) 269 4924
Fax: (403) 261 3077
Email: calgary@honorary.mzv.cz
jelinek@terramagement.ca

HONORÁRNÍ GENERÁLNÍ KONZULÁT ČR v MONTREALU

Hon. konzul dr. HÝNEK ŽIKOVSKÝ
1920-2020 Rue University Montréal,
Québec H3A 2A5
Tel: (514) 316 4383
Email: montreal@honorary.mzv.cz

VELVYSL. KANADY V PRAZE

Ve strunách 95/2, 160 00 Praha 6
Tel: (+420) 272 101 800
Fax: (+420) 272 101 890
Email: canada@canada.cz
www.canada.cz

ČSSK V KANADĚ

PO Box 564, 3044 Bloor St. W.
Toronto ON M8X 2Y8
Tel: (416) 925 2241
Fax: (416) 925 1940
Porady a ověřování dokladů:
Email: ustredi@cssk.ca nebo toronto@cssk.ca
www.cssk.ca
Torontská pobočka (416) 762 6846

NOVÉ ČESKÉ DIVADLO

NEW CZECH THEATRE
348 Riverdale Ave., Toronto, ON
M4J 1A2, Tel: (416) 463 3182
Email: nove.divadlo@gmail.com

ŘÍMSKO-KATOLICKÝ KOSTEL

SV. VÁCLAVA
Rev. LIBOR ŠVORČÍK
496 Gladstone Av., Toronto,
ON M6H 3H9
Tel: (416) 532 5272
Fax: (416) 516 5311
www.katolik.ca

SLOV. EV. KOSTOL SV. PAVLA

Rev. LADISLAV KOZÁK
1424 Davenport Rd., Toronto ON
M6H 2H8
Tel: (416) 658 9793

ŘÍM. KAT. KOSTOL SV. CYRILA

A METODA, farář JOSEF VAŇO
5255 Thornwood Dr., Mississauga,
ON L4Z 3J3.
Tel: (905) 712 1200
Fax (905) 712 0974

THE BATA SHOE MUSEUM

327 Bloor St. W., Toronto, ON
Tel: (416) 979 7799

DEPT. OF SLAVIC LANGUAGES UNIVERSITY OF TORONTO

Alumni Hall, 121 St. Joseph St.,
Room 405, Toronto, ON M5S 1J4
Associate prof. Veronika Ambros
Tel: (416) 926 1300 ext. 3200
veronika.ambros@utoronto.ca

HONORÁRNÍ KONZULÁT ČR

ve Vancouveru není v provozu.

ČESKÁ KNIHOVNA MASARYKOVA ÚSTAVU - JE TADY PRO VÁS - PŘIJĚTE

STŘEDA 16.00 - 21.00

Info 416.439 4354

www.masaryktown.ca

Těšíme se na své návštěvníky a jejich rodiny a přátele. 450 Scarborough Golf Club Rd. Toronto

Potkají se dva Moravané u vína.

„Tak prý bude prezident Zeman dekorovat 28. října Čubu,“ povidá první.

„Jakou čubu?“, ptá se druhý.

„Co to pleteš? Františka Čubu.“

„Toho komunistu, co dělal předsedu JZD ve Slušovicích?“

„Tož toho.“

„To má být vtip? Toho už přece vyznamenali bolševici.“

Rozhovor je vymyšlený, ale zpráva, kterou obsahuje, je pravdivá. Koluje po staré vlasti už několik dnů: prezident prý hodlá u příležitosti státního svátku založení Československa vyznamenat i Františka Čubu. Už dříve si ho vybral mezi své poradce jako experta na zemědělství. Sám Čuba se angažuje v zemanovské Straně práv občanů (SPOZ) – a to je zapotřebí náležitě ocenit. Byť logika, jaká má být použita, je... prostě zemanovská. Stačí vymyslet nějaký vtipný bonmot a „argument“ je na světě.

Minule jsem zde prezidenta chválil za jeho odvážný návrh přestěhovat českou ambasádu v Izraeli z Tel Avivu do hlavního města Jeruzaléma. Zatímco v zahraniční politice mívá Miloš Zeman dobrý úsudek (jistě ne vždy), mnohé jeho počiny v domácí politice vyvolávají údiv, znepokojení, obavy. (Už teď se pozorovatelé domácí scény děsí toho, jak se zachová po volbách, neboť je všechno jiné jen ne nadstraničský, nestranný a „nepodjatý“ prezident – jeho nemilosrdné tažení proti pravici je stejně citelné jako snaha protěžovat jednu partaj z mnoha, samozřejmě SPOZ.)

A přinejmenším rozpaky vyvolává ona zpráva týkající se vyznamenání pro Františka Čubu. Bývalého nomenklaturního komunistu, ně-

Jak devalvovat VÝROČÍ 28. ŘÍJNA

Pro ND Lubomír Stejskal

kdejšího člena ÚV KSČ a dlouholetého předsedu JZD Slušovice. Toto družstvo, v roli naprosté výjimky, mělo sloužit režimu jako jakási výkladní skříň jeho ekonomiky, ojedinělý důkaz, že i za socialismu mohou podniky prosperovat. Nebyla to „potěmkinovská vesnice“, ale fungující družstvo, jakých bylo v té době ve svobodném světě nepočítaně, zatímco v Československu svého druhu jedno jediné. Nikdo nepopírá Čubovu klíčovou roli na „slušovickém zákraku“ – jistě se po zehnaním komunistických bossů v Praze; kdyby ti byli proti, zametli by s tímto JZD i se samotným Čubou. O tom si nemusíme dělat iluze. Jenomže jim se úspěch JZD Slušovice propagandisticky náramně hodil, a proto soudruha Čubu sami hned čtyřikrát vyznamenali: v roce 1962 si připsal na sako medaili Za službu (komunistické) vlasti, v osmadesátém státní vyznamenání Za vynikající práci, o osm let později Rád práce a ještě před listopadem 1989 byl ověněn titulem Hrdina socialistické práce.

Ve světle těchto faktů si musíme položit otázku: Co udělal pan Čuba po sametovém převratu tak světoborného ve prospěch republiky, svobody a demokracie, že ho chce prezident na Hradě dekorovat? Za Slušovice už odměněn byl – režimem, kterému tak oddaně sloužil, byť on sám a „jeho“ družstvo představovali jistou výjimku z pravidla.

Že JZD Slušovice bylo podnikem prosperujícím, je pravda. Stejně jako to, že z politického hlediska bylo družstvem stejně komunistickým jako každé jiné. Když jeho zaměstnanec, disident Stanislav Devátý, podepsal Chartu 77, byl z této „oázy prosperity“ nekompromisně vyhozen. Jako stovky dalších disidentů z jiných pracovišť po celém Československu.

Myslí-li to Hrad s oceněním pro bývalého dlouholetého „úspěšného“ komunistu (který by byl komunistou dodnes, nebýt převratu 1989) vážně, pak stojí za úvahu, jestli by neměl ocenit spíše bývalé bolševické kormidelníky, kteří mají jak z politického, tak i z ekonomického hlediska „zásluhu“ na tom, že občané v listopadu 89 demontovali za demokracii, svobodu a skutečnou prosperitu (fungující kapitalismus), protože totalitního systému měli plné zuby. Že je to absurdní návrh? O nic méně než Zemanův nápad dekorovat Františka Čubu.

ZAÚJALO NÁS Z DOMOVINY

Když jsem před více než rokem komunikoval s Českou policií kvůli návštěvě britského islámského antisemity Haithama al-Haddada, kterého si pozvalo české Ústředí muslimských obcí, netušil jsem, že jde o více než zdvořilostní návštěvu. Šlo o vytvoření paralelního islámského práva.

Před několika týdny mne kolega upozornil na přednášku z pražské mešity, kterou si dal na své internetové stránky: Sunna.cz. Místopředseda Muslimské obce v Praze a pražský imám (muslimský duchovní) Samer Shehadeh. Tato přednáška mně upřímně vyrazila dech. V přednášce mimo jiné zaznělo, že Haitham al-Haddad nepřišel do Prahy pouze přednášet, ale dohlédnout i na ustanovení prvního kroku směrem k paralelnímu islámskému justičnímu systému v rozrůstající se muslimské komunitě v České republice.

Tímto prvním krokem je takzvaná Islámská komise pro rodinu při Muslimské obci v Praze, která dle Samera Shehadeha nahrazuje českým muslimům islámský soud. Shehadeh zdůrazňuje, že muslimové tuto komisi potřebují, neboť jak říká, „muslimové neuznávají české zákony“. Podle jeho názoru by vlastně měly být české úřady rády, že si muslimové islámský soud založí, neboť tak umožní muslimské obec svým členům plnohodnotný islámský život u nás.

Proč plnohodnotný islámský život? Neboť podle Shehadeha pro české muslimy nemají naše zákony žádnou váhu, ale v islamu může rozhodnout o rozvodu buď manžel, nebo islámský soud. Muslimky v České republice se mohou rozvést jen se souhlasem manžela nebo islámského soudu, a muslimové tedy odmítají akceptovat rozvodové rozhodnutí neislámského (českého) soudu.

Muslimská obec v Praze si tak přisvojila „právní“ pravomoci - uzavírat sňatky, potvrzovat rozvody, pokud je třeba rozhoduje komise o ukončení manželství a podobně - které jí podle českého práva nepatří. Před několika dny jsem na záznam této přednášky a v ní obsažené tvrzení upozornil vrchního státního zástupce Iva Lišvany, který celou věc předal pražským policistům a žalobcům k šetření.

Jak vyplývá ze slov Shehadeha měl tuto přednášku v pražské mešitě se souhlasem jejího vedení, s cílem vrátit „mylné“ názory těch muslimů, kteří prý rozhlašovali, že Islámská komise pro rodinu a žádné sňatky uzavírané v českých mešitách neplatí, neboť jsou bez chválení českými zákony tedy nelegální. Státní orgány by tedy měly začít uvažovat i o odebrání registrace Muslimské obci, neboť prohlašovat, že pro její věřící české zákony neplatí, by mohlo být trestným činem. Během přednášky Shehadeha říká, že některé nespokojené ženy jsou s rozhodnutím islámské komise pro rodinu (proti kterým se nemohou nikam odvolat) nespokojené, veřejně si na ně stěžu-

jí, což se mu hrubě nelíbí. Ne všem se to líbí.

Jak se tedy ukazuje, ne všichni čeští muslimové souhlasí s budováním paralelního islámského justičního systému v Čechách, a vedení českých mešit proto asi považuje za nutné proti této „umírněným“ muslimům vést ideologickou konfrontaci.

Ovšem znepokojující je fakt, že Shehadeh během přednášky prohlašuje, že za ním byli policisté i agenti tajných služeb a on že je přesvědčen, že nic nehrozí. Islámská komise pro rodinu prý naopak pomáhá českému státu řešit problémy v muslimské komunitě, protože muslimové přeci neuznávají české soudy.

Pokud je toto jeho tvrzení pravdivé, vrhá to velkou pochybnost na praktiku a záměry českých tajných služeb v otázce radikálního islamu. Ve více než hodinové přednášce Shehadeh například říká, že „Děti spadají do péče matky, dokud se (znovu) nevďá. Pak už na ně nemá právo a jdou k otci.“ Neboť je-li toto výroky představitel Islámské komise pro rodinu a

zároveň pražského imáma, je jen otázkou, jak budou muslimové takového rozhodnutí vymáhat na muslimce, která má protilehlý výrok od českého soudu?

Mnoho napoví to, že podle pražského imáma takový výrok českého soudu je jen cár papíru, nic neznamena a čeští muslimové jej neuznávají. Zde je možná odpověď na to, proč je pro mnohé muslimské muže tak snadné unést děti z České republiky do muslimské země – mají k tomu vlastní souhlas české muslimské obce.

Samer Shehadeh je palestinského původu a již se „proslavil“ v roce 2005 schvalováním teroristických útoků z 11. září 2001 a 7. července 2005 a podporou sebevražedných útoků na izraelské civilisty (včetně dětí). Poté odešel na studia islamu do Saudské Arábie a po návratu byl pražskými muslimy zvolen do vedení Muslimské obce v Praze a Islámskou nadací v Praze byl dosazen do pozice imáma pražské mešity.

Zdroj: Facebook 16.10.2013 - text: Lukáš Lhotan

PODIVNÝ KONEC VOLEB V ČR

Pro ND Rudolf Jiříček

Ukončení voleb do poslanecké sněmovny přineslo očekávané překvapení. Lidé už měli dost politiků, jejich podvodů a svárů, a tak volili Andreje Babiše s nadějí, že když už je nejbohatším Čechem, tak se nebude dále snažit okrádat stát. Tato skutečnost sebrala hlasy těm nejsilnějším stranám. ČSSD doufala, že skončí s 32%, ale najednou dostala jen 20,5 %. Toto snížení zavinil zejména Hašek, kterému lidé věřili do té chvíle, než se před volbami vyjádřil, že jim bude stačit podpora KSČM.

Pokud jde o TOP 09, tuto partaj volili hlavně Pražáci. Ne kvůli volebnímu programu, ten nikdo nečetl, ale proto, že v popředí je Schwarzenberg, který svou uvážlivou řečí bez napadání stranu chrání. Ale bohužel, dostali méně hlasů, protože se za ním schovával M. Kalousek, největší kmotr bývalé mafianské koalice.

KSČM přišla jako vždy v pevném šiku. Chyběly jim jenom snad ty milicionářské mundury a samopaly. ODS propadla nejen proto, že její bývalý vůdce V.Klaus byl lidmi uznán jako „otec korupce a podvodů“, ale hlavně po Nečasově skandálu. Nepomohlo ani, že do svého čela rychle posadili Němcovou, která se zatím nezkompromitovala. KDU-ČSL, ani strana Zelených se neprosadili, Piráti je nesmyslné označení, které už kvůli tomu lidé nevolili - jen mladí.

Zemanovci SPOZ naprosto propadli, což dokazuje, jaký má vztah národ ke svému prezidentovi a jeho zastáncům.

Touha národa odstranit neduhu parlamentní demokracie, při níž se ukázalo, že její zástupci lidu spíše mysleli na vlastní obohacení než na blaho národa, skončila u Babiše a Okamury. Ti do vlády nepůjdou, ale jejich cílem je zavést „přímou demokracii“ s možnostmi odvolat kteréhokoliv podezřelého politika z funkce.

Sestavit vládu bude těžké, protože najít partnera např. k nejsilnější ČSSD bude možné jen s přizváním TOP 09 a KDU-ČSL. Kdyby se spojili s KSČM, nastaly by asi znovu předčasné

Předčasné, plné ostudy aneb Vyhodíte ho dveřmi, vlezte oknem

Břetislav Olšer

olser.blog.idnes.cz

Byly po šesté české volby, z toho druhé předčasné. A znovu se potvrdilo, že někteří jsou posedlí patologickým prahnutím po moci za každou cenu, pro což jsou schopni udělat cokoli. Když je vyhodí dveřmi, vlezou oknem, mnozí dokonce i komínem, přičemž jim nevádí, že jsou s ostudou jedna ruka.

Opět dlouhé čekání na koryta vyřadilo socialisty. Jako za Jiřího Paroubka či Bohuslava Sobotky se opakovaně pokoušeli odpadnutí vlády, povedlo se jim to až možná na popáté. A také Miloš Zeman znovu narazil; poprvé, když ho v roce 2003 podrazilo sedmadvacet českých socialistických pánů, co ho nechali se ztrapnit při prezidentské volbě. To už měl ale za sebou křeč touhy

lustranikům. Lidé však už měli plné zuby tohoto protekcionismu a Strana práv občanů Zemanovci zůstala daleko od bran poslanecké Sněmovny. Zisk necelá dvě procenta na to prostě nestačil, ani pro prezidentské dítě. Stejně opět jako za časů tolerančních patentů se zapojil i Václav Klaus, kterému nešel pod nos politický důchod a po ostudě, co mu svojí zjevnou zkorumpovaností činila jeho strana ODS, dal z trucu svoje jméno v šanc podivnému seskupení kolem nenasytné JanY Bobošíkové. Ta zase nechala stranou svoji milovanou stranu SUVERENITA - Blok Jany Bobošíkové, která vznikla na počátku roku 2011, a šla pod záštitou Klause do boje se stráničkou „Hlavu vzhůru“. Zatímco Suverenita jí přinesla ales-

stejně tak dopadla, když se ucházela o místo v Radě pro televizní a rozhlasové vysílání.

Dvakrát marně kandidovala na prezidentku ČR, z toho jednou za komunisty, pak zůstala před branami Poslanecké sněmovny, nezískala ani post pražského primátora, nedostala se ani do Senátu. V květnu 2010 se její jméno objevilo na internetovém seznamu pravových osobností určených k likvidaci, jimž bylo na něm uvedeným osobnostem vyhrožováno fyzickou likvidací. A vyslovila se pro adopce dětí homosexuálními páry. Kdo si počká, ten se dočká, i manželka a dvou dcer...

Lidské bytí je jako sinusoida; zase žijeme v časech antagonistických rozdílů; v socialismu zloději kradli toaletní papír, mýdlo a tužky, v kapitalismu zloději kradou fabriky vyrábějící toaletní papír, mýdla a tužky. V socialismu přebytky dostávali dělníci, v kapitalismu jsou přebytkem dělníci. V socialismu kradlo hodně lidí, ale málo, v kapitalismu kradlo málo lidí, ale zato hodně. V socialismu se o zlodějích psalo v černé kronice a seděli v base, v kapitalismu se o zlodějích píše jako o celebritách a sedí v daňových rájích, v Parlamentu nebo ve vládě...

Přesně na tento bonmot zapomněli socialisté v čele s Bohuslavem Sobotkou, co se kasal, že ho uspokojí jedině výsledek nad třicet procent. Dostali o deset míň a kdyby volby trvaly o pár hodin déle, třeba kdyby se zavedlo tzv. nastavení jako v hokeji, dal by mu co proto i Andrej Babiš se svým ANO. Už jsem to jednou psal za vlády Jiřího Paroubka - Jak prokažovat vlastní volby. Na omluvu Paroubka je třeba dodat, že mu zmařila úsilí proradná tzv. Kubického zpráva a potíže s prosloutou, co přiměla Ivana Langra jít na WC a celou zprávu nechat na pospas žurnalistickým hyenám...

lnu, kdo chce kam, nechme ho tam vlezť. aby se třeba i uškválil ve vlastní kariéristické štávě. Levice tak dostala na frak, možná právě včas...

Zdroj: <http://olser.blog.idnes.cz/c/372420/Predcasne-volby-plne-ostudy-aneb-Vyhodite-ho-dvermi-vleze-oknem.html>

Den po českých volbách jsme si smluvili rande na břehu jezera s cílem vítat východ slunce. Popravdě my tři - Eva, Zdeněk a já - si myslíme, že zapadá slunce nad rodnou hroudou, když KSČM demokraticky zvolena bude snad i v české vládě, ale raní kafe je libější než kafe večerní. Tak jsme v ranním šerosvitu zkřehli na lavičce seděli a do červánků na východě hleděli a prsty si o kelímky horké kávy ohřívali. Zdeněk řekl, že ho nadmíru fascinuje, jak se lidé finančně střídají, dokonce šetrní ve své rodině, doveďou ve věci státních peněz chovat coby opilý námořník dovolenkující v přístavu. Eva navázala, že český volič asi doufá, že levicová vláda dokáže z ničeho postavit dům, a já dodal, že si Češi vyvolili kozla zahradníkem. Ovšem dodala, že zhnusení tradičními stranami si zvolili také jakési hnutí ANO, ačkoliv se mohli poučit z hlouposti zvolené strany Věci Veřejné v předešlých volbách.

Vycházející slunce z jezera Ramsey rozložilo zářivé paprsky na vodní hladinu a Zdeněk, zachvácen tou krásou, začal zpívat starou píseň Londýn hoří, Londýn hoří, oheň, oheň a my se přidali druhým a třetím hlasem jak se patří, když jsme co mládež vítali rozhořívající ohno-

Co víc říct, než ACH ACH po těch českých volbách... Pro ND Rošťá Firla

vou hranici táboráku. Nikde nablízku nebylo v tom nevědním říjnovém ránu živáčka, takže jsme se nestyděli vítat slunce zpěvem nahlas.

Když jsme dozpívali třetí sloku písně Oheň, zastal jsem se českých voličů: Američani nezvolili prezidenta o nic chytřejší, když si zvolili Obamu, který zdvojnásobil státní dluh Ameriky na kolosálních 17 biliónů, a toto zvýšení utvrdil souhlasem Kongresu minulý týden. Pravda, řekla Eva na oko shovívavě, protože voliči zpravidla nevědí, že vláda má pouze dvě cesty, jak financovat státní výdaje: zaprvé zvýšením daní, což pocítí daňoví poplatníci okamžitě, anebo zvýšením státního dluhu, což nepocítí daňoví poplatníci, ale jejich potomci, až budou přebývat státní dluh splácet. Slunce už vyšlo z vody a leželo na hladině jezera jako obrovský pomeranč k nakousnutí. Zdeněk otočil hlavu a řekl hrobovým hlasem: česká levicová politika se teď přitúlí na východ k Moskvě. To se zajisté stane, protože Západ má plné ruce práce udržet finančně nad vodou krachující Řecko, Itálii, Španělsko a Portugalsko, kde také vládou politici druhu opilých námořníků...

Slunce začínalo hřát, a nechtělo se mi myslet na mráz přicházející z Moskvy do naší rodné země, ale Zdeněk i Eva viděli příklon k Moskvě jako katastrofu a společně nahlas láli komunizmem. Zdeněk připomněl krach koruny v květnu 1953, jak tehdy komunisté ožebračili národ o úspory. Tato vzpomínka Evu podráždila a řekla, že určitě teď tisíce mladých Čechů balí kufrů a mizí ze země, kde komunisté budou hrát druhé housle a usilovat o první.

Tuším exodus z Čech, opakovala. Já také, řekl Zdeněk, a oba se obrátili na mne s otázkou, jestli taky tuším exodus z Čech. Zaváhal jsem a po odmítnutí zamumlal, že by právě teď mohli levicáci zaranžovat vystoupení Česka z Evropské unie, a tím zaratit exodus, a vztyčit nové ostatné ploty jak tomu bylo, když jsme přehali my, abychom sobě a potomkům posichrovali lepší budoucnost... Přiznávám, že jsem za 33 let života v Kanadě nikomu nedoporučil emigraci, ani život v cizině, protože to je perný chlebiček a ne každý má na to žaludek; vždyť znám dost emigrantů, kteří nenašli v cizině nový domov, který si za více peněz nevybudovali a v myšlenkách jsou pořád doma v české kotlině; kolik znám lidí, kteří nezvládli nový jazyk a nové zvyky a stejnými slovy, jak spílali za nepořádky ve své rodné zemi, spílají i zemi nově. Zdeněk se zamračil a nechal se přímo: Jsi šťastný? Ano, jsem, řekl jsem pevně, ale právě teď mám na mysli, že jsme měli kliku, že jsme se naučili milovat svou novou zemi a kanadský lid a demokratický systém, což není každému dáno, že dokáže fungovat disciplinovaně ve věcech finančních i emocionálních.

Zmlkl jsem, protože to ráno na břehu jezera bylo velice krásné a nechtělo se mi více krákorat jako havran o české budoucnosti, která asi nebude růžová. Eva tu moji starost o výhled v rodné zemi vycítila a navrhla snídani vejce smažené na slanině. A šli jsme domů snít a už jsme více o výsledcích českých voleb nemluví. Nechtěli jsme si to nádherné a slunné nevědní ráno kazit.

po vládě za každou cenu, kdy byl nucen udělat holport s Václavem Klausem. Napřed to byla jedna opoziční smlouva, podepsána v roce 1996. Zeman dostal křeslo předsedy PS a Klaus post premiéra. Druhá opoziční smlouva, přezdívaná jako „toleranční patent“, byla podepsána v Praze 9. července 1998; role se přehodily - Klaus se stal šéfem Sněmovny a Zeman premiérem. Já na bráchu, brácha na mě...

Čas velesilné oponou trhnul a títo dva protagonisté se opět zapojili i ve svých kmetických letech do voleb. Miloš Zeman jako prezident poslal do voleb SPOZ, jejímž je čestným členem, z čeho vyplynulo, že dělal, kde mohl, reklamu svým čestným spo-

poň miliony za účast, když překročila tři procenta. Nyní to bylo jen procenta půl a nula od nuly pošla.

Její ambice jsou skutečně nezdolné. V roce 2004 byla spolu s Vladimírem Železným zvolena do Evropského parlamentu za hnutí NEZÁVISLÍ, z kterého později vystoupila a stala se předsedkyní strany Politika 21. Byla členkou Výboru pro regionální rozvoj (REGI), který je příslušný pro záležitosti týkající se Evropského fondu pro regionální rozvoj. Fondu soudružnosti a dalších nástrojů regionální politiky. Stala se i členkou parlamentní delegace ve Výboru pro parlamentní spolupráci EU - Ukrajina. Neúspěšná byla v konkurzu na generální ředitelku Českého rozhlasu,

stejněho programu i KSČ u nás. Tuto taktiku před lety vystihl M. Kalousek, když viděl, že se jeho strana KDU-ČSL propadá. Stal se spolutakladatelem TOP 09 s programem, který dovolil napojení do koalice s ODS.

ČSSD Sobotky	20,5 %
ANO Babiše	18,7 %
KSČM Filipa	14,9 %
TOP 09 Schwarzenberga	12,0 %
ODS Němcové	7,7 %
Úsvit Okamury	6,9 %

Před nynějšími volbami tuto taktiku zvolil i Hašek, když se dovoľoval podpory ze strany KSČM v domněnku, že ČSSD dostane přes 30 % hlasů.

To se ale nestalo a tak Hašek obvinil Sobotku, ačkoli vše "zavinil" Andrej Babiš, kandidující do voleb nikoli jako straník, ale jako podnikatel. Proto se řada lidí obává, že Hašek, který dnes vystupuje velmi agresivně, sjednanou

KDU-ČSL	6,8 %
SZ (Zelení)	3,2 %
Piráti	2,7 %
Svobodní dem.	2,5 %
SPOZ (Zemanovci)	1,5 %

podporu KSČM dodrží podobně jak tomu bylo v r. 1948.

Kresba: <http://www.akcie.name/news/novinka-volby-cr/Lubomir-Lichy>

volby. Po volbách došlo k velkému překvapení, když vítězná ČSSD namísto aby se věnovala problému sestavení koalici vlády, se pustila do boje o vedení strany. Hašek za nízký počet hlasů ve volbách obvinil Sobotku, který to označil jako puč. Mnozí z nás si vzpomněli na r. 1948, kdy v Evropě sílila moc sociální demokracie. Aby ji pohltila komunistická strana, dostaly všechny její složky ve východní a střední Evropě příkaz sestavit program tak, aby se co nejvíce podobal slibům soc. demokracie. Tato machinace měla za následek pohlcení soc. demokracie do

Téma Dušiček, a tedy smrti, začalo pro mě tento rok ožít již v červenci, když mi spolužák LH oznámil, že si pořídil hrobku, čímž mi připomněl smrtelnost.

Pár týdnů potom jsme odletěli do Verony na svatbu a do Říma na prázdniny. V Římě nás potěšili svou účastí přátelé z rodné Ostravy, a při jedné večerní besedě po výtečné italské večeři jsem si vzpomněl na spolužáka a vyprávěl jsem o jeho hrobce. A tu jsem si vzpomněl i rodinnou hrobku na hřbitově ve Slezské Ostravě. Přátelé se nabídli, že na Dušičky hrob navštíví a zapálí tam svíčku, což mne potěšilo.

Včera jsem dostal zprávu a obrázky, že svému slibu dostáli a že a hrob mých rodičů navštívili a dušičkám našich drahých zapálili svíčky... velice mne to dojal, protože od smrti mých drahých rodičů uplynulo 12 let a 12 let jsme Moravu nenavštívili.

Pochopitelně, masové navštěvování hřbitova se v Kanadě nedělá, často jsou hroby na počátku listopadu pokryté sněhem namísto věnců květin a planoucích svíček. Zpravidla zapálíme svíčku u fotografie svých drahých zesnulých, ale na tradiční návštěvu hřbitova vzpomínám co na krásnou tradici, na kterou Češi v Česku dbají a své zesnulé vroucně vzpomínají.

Moje maminka říkávala, že není mrtev, kdo není zapomenut.

Na Dušičky

Pro ND Rošťa Firla

Rok co rok se na Dušičky naše rodina sešla u hrobu a potom u velkého oběda s pečenou husou upravenou po židovském způsobu od prarady Malvy. Malva byla Židovka, která se někdy ve 30. letech provdala za prastrýce Teodora, bratra babičky z otcovy strany. Vzali se proti odporu celé Firlův rodiny, protože Slezsko je tradičně antisemitský kraj, jak potvrzuje slavný slezský bard Petr Bezruč v básni Papírový Mojsíš:

Z Polské přijde žid k nám pod Beskydem,
za pět roků ves má - napřed víme -
kdysi žebřák, nyní oře lidem,
u všech děvčech má ius noctis primae

Tedy Teodor se oženil s Malvou a z rodiny byl vymeten; když nacisti zabrali Ostravu a nutili Teodora, aby Malvu opustil, jak to učinili mnozí v té hrozné době Protektorátu. Teodor odmítl a Malva, jediná z rodiny Konigbergů, nešla do plynu.

Mám před očima ten hrob na židovském hřbitově v Ostravě, který už tam není - černý pomník a na něm 27 jmen Konigbergů, kteří skončili v plynové komoře. Nejstarší na tom seznamu jmen měl 83 let a nejmladší 16 měsíců. Malva zapalovala svíčky a plakala. Po trýzně pak hostila celou rodinu husou a dobrotami, a moji mamince zpravidla bylo špatně, jak si pochutnávala víc než bylo zdravé, a tento rituál se rok co rok opakoval až do naší emigrace v r. 1980.

Malva s Teodorem nám psali krásné dopisy, drželi nám palce podle vzoru tradice toulavých Židů, kteří putovali za štěstím do příznivější země.

Po sametové revoluci Eva letěla na první návštěvu do Ostravy a také navštívila staroušku Malvu a Teodora. Byli velice šťastní z tohoto setkání a na cestu zpátky do Ontaria Malva zabalila do krabice vzácný křišťálový servis, svou památku na rodinu Konigbergů, a řekla Evě, že ten servis patří do nejstatečnější rodiny z rodu Firlů. Eva přivezla křišťál do Sudbury, vyprávěla našim synům story o Malvě a Teodorovi. Servis je nejvzácnější starožitnost, co doma máme.

Uplynulo 20 let a náš syn Petr nazval svého novorozeného syna Theodore a vysvětlil nám, že nazval synka po hrdinovi firlůvské rodiny a my jsme slíbili, že vzácný křišťál po Malvě a Teodorovi bude jednou patřit Teodorovi. Ale kdy to bude, to nevíme, když jsme živí a zdraví a slavíme dušičky našich drahých zesnulých s vědomím, že kdo je vzpomínán, není mrtev...

SPOLEČENSKÝ KALENDRÁŘ

► ze str. 2 jako obvykle velký výběr moučníků a domácí vánoční pečivo. Uvítáme, když nám budete chtít během bazaru pomoci ať už s přípravou, prodejem nebo s uklidem. V tom případě zavolejte Emu Košackou (514.735 5795) nebo Mišu Fuchsovou (514.737 8325).

Pokud chcete pomoci s vánočním cukrovím, a máte v úmyslu pro bazar cukroví koupit, v tom případě prosíme, abyste raději darovali finanční příspěvek. Balení cukroví bude je připraveno na ÚT 5.11. ve 14.00 h. v Českém domě, 6540 McLynn.

Pokud máte doma knihy, volejte nejprve Aleně Martině 514.484 6177 nebo Emě Košacké 514.735 5795, abychom dohodli odvoz. Nevozte knihy přímo na bazar, je třeba je předem prořadit a srovnat na stoly. Zájem je především o dětské knížky, humor a detektivky. (Ema Košacká)

Ne 10.11. v 17.00 - Valná hromada Sokola Montreal, Restaurant Prague, 5613 Côte-des-Neiges +

ST 13.11. ve 12.30 - schůzka Klubu seniorů, Čs. dům, 6540 McLynn

PÁ 15.11. v 17.00 (do 19.00) - recepce na Velvyslanectví ČR, 251 Cooper Street, Ottawa, u příležitosti státního svátku ČR

NE 17.11. v 11.00 - bohoslužby, kaple Loyola High School, 7272 Sherbrooke W.

ÚT 19.11. v 19.30 - schůze výboru Čs. sdružení, Český dům, 6540 McLynn

SO 23.11. ve 20.00 - pořádá Sokol a ČSSK Mikulášskou zábavu, sál hala kostela sv. Cyrila a Metoděje, 7187 - 2nd Avenue (roh Jean Talon). K tanci bude hrát kapela Edelweiss. Půlnoční tombola. Mikuláš nadělí dárky, které přinesete (poštovně \$1 za dárek), vstupné \$20.00 dospělí, \$15.00 studenti a senioři, děti do 12 let zdarma. Info a lístky: 514.737 8325, 514.735 5795 a 514.484 6177 (AM)

ST 27.11. ve 12.30 - schůzka Klubu seniorů, Čs. dům, 6540 McLynn

NE 1.12. v 15.00 - Mikulášská nadílka pro děti, lounge kostela St. Ignatius, 4455 West Broadway

NE 1.12. v 15.00 - Mikulášská nadílka pro děti v salonku kostela sv. Ignáce, 4455 West Broadway, vstup volný. Mikuláš bude rozdávat dětem dárky, které přinesete. Prosím, sdělte do 10. 11. Aleně Martině, s kolika dětmi chcete přijít, tel. 514.484 6177 nebo emailem amartinu@yahoo.com. (AM)

HOSTÝN

Tábor Hostýn má za sebou další úspěšnou sezónu. Odstava iba zrekapitulovat tohtoročné hlavné aktivity. Po júnových jarných brigádách tím vedený Josefom Maxantom a hlavnou kuchárkou Miladou rozbehol tradičný trojtýždňový deťský tábor. Následoval Slovenský piknik v spolupráci s Kanadskou slovenskou ligou. Ako každý rok predovšetkým seniori využili Ligou zorganizovaný autobus z Montrealu na Hostýn. Počasie bolo výborné a účasť bola vysoká. Mládež a rodiny s deťmi si užili krásny deň na pláži. Svojou prítomnosťou nás poctil pán Dezider Michalec, honorárny konzul Slovenskej republiky.

Tradičný púť začala slabým dažďom. Organizátori však boli pripravení a hostia mali možnosť sa zabávať nielen v klubovni, ale aj pod pláteným prístreškom pri stánku. Následovala každoročná týždenná dovolenka kresťanských rodín z Toronta a okolia. Mládež si pochutnala na opekanom prasati v septembri a ďalší víkend sa zišli

vedúci z deťského tábora. S prichádzajúcou zimnou sezónou sme postupne tábor pripravili na zimu.

Aj touto cestou sa chceme poďakovať všetkým dobrovoľníkom a sponzorom, bez ktorých by prevádzka tábora nebola možná. Zo sponzorov ďakujeme hlavne Ministerstvu zahraničných vecí Českej republiky, Kanadskej slovenskej lige a následujúcim darcom do tomboly: L'Amère à boire Inc., Adams Viennese Bakery, Fairmount Meat Market & Delicatessen, Restaurant Bohemia, Frances Maxant. Tábor Hostýn je už zatvorený na zimu. Do videnia v lete 2014!

Miro Seben, Montrealský vestník V11-13

ORCHESTR LÉKAŘSKÉ FAKULTY

univerzity McGill nazvaný „I Medici di McGill“ chystá v sezóně 2013-2014 několik zajímavých koncertů. Dva z nich jsou pořádány u příležitosti stého výročí úmrtí Antonína Dvořáka a jedním ze sólistů je i nám známý Martin Karlíček. Orchestr „I Medici di McGill“ byl založen v roce 1989 iniciativou Dr. Ante Padjena (původem z Chorvatska) a v jeho čele je dirigent Iwan Edwards, který převzal vedení po Wandě Kaluzny. V orchestru se za čtvrt století existence vystřídal přes 300 hudebníků z řad doktorů, studentů a dalších pracovníků lékařské fakulty McGill. Více: www.imedici.mcgill.ca.

PROGRAM SEZÓN:

FALL PUBLIC CONCERT

Sunday, November 24, 2013, 4:00 PM, Notre Dame de Grace Church, 5333 Notre-Dame-de-Grâce, Montreal
Soloist: Emmanuel Vukovich, violin.

BENEFIT CONCERT FOR EL SISTEMA PROGRAM

PÁ 28.2.2014 - St. Gabriel Church, 2157 Centre Street, Montreal, Soloist: Stéphane Tétreault, cello, Programme: Antonín Dvořák, Cello Concerto, Op 104, and Symphony No 5, op 95, „New World“

26TH CONCERT - LECTURE ON BIOLOGY OF MUSIC
SO 26.2.2014 v 16.00 - Pollack Hall, McGill University, 555 Sherbrooke Street W, Montreal, Soloist: Martin Karlíček, piano.

Tickets: \$20 regular; \$10 students for all the performances.

Finanční podporu na věstník pošle laskavě na adresu 5080 Glencairn Ave., Montreal, QC H3W 2B4. Více: montrealvestnik@gmail.com, www.montrealvestnik.com. Czech and Slovak Vestník - dotazy a informace můžete posílat na montrealvestnik@gmail.com.

Info z tiskoviny Montrealský věstník, 2013

VANCOUVER

NE 3.11. ve 13.00 (do 15.00) pořádá pobočka ČSSK předvánoční a knižní bazar, Slovenian Hall, Burnaby

NE 8.12. v 15.00 - Mikulášská nadílka, Jaycee House, North Vancouver, pořádá pobočka ČSSK. Více info na webu www.cssk.ca anebo na Facebooku.

Už jste četli nový Zpravodaj vancouverské odbočky ČSSK? Vychází čtyřikrát ročně a řídí jej Blanka Ondrešková. Nové číslo si určitě nenechte ujít. Případné dary na podporu vydávání zasílejte na adresu Czech and Slovak Association, 797-916 West Broadway, Vancouver, BC, V5Z 1K7.

WINNIPEG

ČASOPIS Pramen

vydává odbočka ČSSK ve Winnipegu, vychází čtyřikrát do roka. Zájemci, napište si o něj na adresu Czech and Slovak Association of Canada, Winnipeg Branch, Attn. Pramen, PO BOX 1732, Winnipeg, Manitoba, Ca, R3C 2Z9. Každá finanční podpora je vítána třeba uplatněním inzerátu. Tel. 204.256 3713, email: mishagogela@shaw.ca

Darujte Nový domov
objednejte na 416. 439 9557 roční předplatné \$46 v Kanadě

ČERNÉ MRAKY NAD EVROPOU

Pro ND Rudolf Jiříček

V posledním čtvrtstoletí prošla ekonomika našeho státu několika změnami, k nimž patří opuštění státem řízeného hospodářství, které bylo zaměřeno za tržní systém západní Evropy. Do ČR pronikla hlavně jeho část, dotýkající se konkurenčního principu, který měl vyřadit méně schopné firmy a nastolit fungující systém výměny zboží. Ale už při této transformaci dostala ČR dvě morové rány. K první patřil privatizační program, jehož výsledek komentoval zejména Václav Klaus ve své knize (1999): Země, kde se již dva roky nevládne. Na str. 25-26 říká: „V r. 1989 pracovalo v českém průmyslu 2,2 mil. lidí, ale v r. 1997 už jen 1,3 mil. a v r. 1999 ještě o 50 tisíc méně. Z českého průmyslu tak díky masivní strukturalizaci odešlo za 9 let zhruba 950 tisíc pracovníků“.

To, že na dlabu bylo vyhozeno kolem milionu lidí, ho vůbec nezajímalo! Ale mělo, protože se tím výrazně snížila koupěschopnost obyvatelstva. Misto aby pro ně byla nalezena nová místa, vpustil do země západní super a hypermarkety, které zabrzdlily obnovení soukromých obchodníků i řemeslníků. Odnášejí si až 260 mld. Kč ročně. Také toto opatření si vyžádalo svůj podíl v nezaměstnanosti. Naš největší ekonom zapomněl na lidský článek v ekonomickém řetězci. Ale co se dělo dál, to překonalo původní verzi kapitalismu, k němuž se chtěla naše země vrátit.

Náš podnikatelský systém se v době za peněz vymkl vládním opatřením. Nejprve přišel na možnost zbytek firm, které zůstaly po privatizaci, prodat do „třetího světa“. Začal modelovat moderní trendy amerického systému, v němž velké množství firem bylo přesunuto do Asie, kde byla pracovní síla levnější. Tento trend sice vedl k obohacení podnikatelů, ale po sobě zanechal stále stoupající nezaměstnanost v USA, končící letos až vyhozením možného bankrotu ze zadlužování.

Stejně důsledky ve vyšší nezaměstnanosti měl - a dosud má - i v ČR. Z ní se odstěhovaly známé firmy do zahraničí. Patřily k nim jihočeská Sola KSI zápalky, které putovaly ze Sušice do Indie. Další obětí se stala pražská

lenina z Mochova východně od Prahy se už vyrábí v Gross Enzersdorfu v Rakousku. Většina mražené zeleniny se dováží z Polska, Francie a Belgie. Koncern tukových závodů Unilever z Nelahezevi, který dával do naší sítě značky Perla, Flora, Rama a Hera dal výpověď svým 600 zaměstnancům. Hera k nám nyní přichází z polských Katowic. Sedlčanský hermelín převzala firma Bongrain z Polska. Část tavených sýrů, které se vyráběly v Želetavě na Třebíčsku přes 100 let, vyrábí od r. 2000 francouzský koncern Bel a část k nám přichází z Michalovic z východního Slovenska. Káva Jihlavanka se přesunula do koncernu Tchibo do Vídně. Sunar ze Zábřehu na Moravě odplul do Velké Británie a Španělska. Tužky Koh-i-noor se vyrábí v Rusku, Bulharsku a Číně. Tam odcestovaly i naše elektrospotřebiče. Pivo Starobno v plastových lahvích se vaří a stáčí v Hrubanově na Slovensku, v maďarské Budapešti se naopak stáčí naše pivo Klasik a Primus. Skodovku Mladá Boleslav vlastní většinově německý koncern Volkswagen. V jeho filiálce v Sanghaj se vyrábějí modely značek Fabia, Octavia, Superb, Yeti. Motocykly Jawa skončily v Argentíně. Z českých aerolinií s 26 letadly o hodnotě 148 mil. Kč byl prodán menšinový podíl 44 % dopravci Korean Air za 67,5 mil. Kč. Nezaměstnanost u nás rapidně stoupla. Od r. 1993 do 2011 zkrachovalo v ČR téměř 19,000 firem.

Od vstupu do EU už nejsme vývozcí cukru, nepěstujeme cukrovku, větší na cukrovary byla zrušena. Také už nemáme vepřiny a slepičí farmy, dovažujeme maso z Německa a Polska. Za to děkujeme našim politickým zástupcům v EU.

Dalšími kroky českých podnikatelů, které podkopaly naši ekonomiku, byly „daňové ráje“, které přinesly také další vlnu nezaměstnanosti. Podle České informační kapitálové agentury (ČEKIA) sídlilo v r. 2012 v daňových rájích 12,046 českých společností. Patřily k nim Nizozemsko (4519), USA (2873), Kypr (1784), Lucembursko (1179), Seychely (465), Pannenské ostrovy (446), Lichtenštejnsko (260), Panama (193), Belize (106), Gibraltar (73), Monako (51), Bahamy (41), Kajmánské ostrovy (36), Nizozemské Antily (16), Bermudy (4). Kypr je centrem pro bývalou sovětskou KGB a vojenskou Guru, které zde mají uloženo kolem 20 mld. USD.

Nezůstalo však u tohoto fenoménu. Objevil se nový, s nímž nikdo nepočítal. Do bohatých států západní Evropy začaly proudit miliony imigrantů z „třetího světa“ za prací i pohodlným životem. Většinu z nich využily firmy pro nízké mzdy, jež přinesly novou vlnu nezaměstnanosti vlastních občanů. Vše začalo už ve Francii, kde na práce na ulicích byli

zaměstnání arabští přistěhovalci z Alžírsko i Tunisu, zatímco domácí začali vést Portugalci. Přival imigrantů do Itálie byl letos i v minulosti často spojen s havárií potápějící se lodí. Do Německa přišlo během posledních let kolem 4 mil. muslimů, soustřeďujících se kolem průmyslových center: Berlín 150 tis., Hamburg 85 tis., Kolín n. Rýnem 83 tis., Mnichov 54 tis., Frankfurt 50 tis., Duisburg 46 tis., Stuttgart 30 tis. Za mužem, který zde dostal práci, přicestovalo dalších 5-10 členů rodiny. Dnes tu

žije z celkového počtu 1/3 mladých pod 18 let. Jejich způsob života se velice liší od evropského - typické je především náboženství, pro které už muselo být v zemi vystavěna síť mešit. Z větší části patří k sunnitům, z menší šiitům. Jejich zvláštní oděv, zejména u žen, zákaz jíst např. vepřové maso, pohřbení na psi mazlíčky německých rodin s pohrdáním aj. začíná místním vadit. V rámci jejich charitativních organizací se shromažďují už ve vlastních restauracích, sledují TV al Džazira nebo al Arabiya, vytvářejí oblasti s jinými zvyky. Patří k nim i pohřeb zesnulých, které hali do látky, bez rakve a pohřbívají je ve směru Mekky. Proto je jim povoleno zakládat vlastní hřbitovy. Ovšem jejich porodnost je daleko větší než u německých obyvatel, ačkoli - kdo je dnes Němec, když nově narození už mají tamější příslušnost?

Ostatně, v ČR, podobně jako v Polsku, přebývá ve svých stáncích přes 50 tis. Vietnamců. Jsou skromní a pracovití, ale jejich bosové je zásobují také padělkami zboží světových značek. Jsou zde tisíce Ukrajinců, které zaměstnávají často nezákonně podnikatelé za nízkou mzdu. Stěhují se sem Rusové, jejichž zbohatlíci už ovládají lázně v Karlových Varech, nemluvě o tradiční národnosti menšině: za první republiky žilo v ČR 1500 Romů, za 2. sv. války 7500, po válce žilo u nás jen 580 Romů. Dnes se v ČR odhaduje jejich počet na 250-300 tis., na Slovensku asi 500 tis., v Maďarsku 600 tis., v Bulharsku 700 tis. a v Rumunsku až 1,4 mil.

Národy sdružené do Evropské unie se najednou dostaly do netušených kleští. V zápalu ekonomiky opomněly imigraci obyvatel „třetího světa“ do svých zemí, kde tvoří výrazné etnické menšiny. Tvářnost Evropy se mění. Zatímco populace původních obyvatel se namnoze snižuje kvůli schopnosti rodin se uživit, početnost imigrantů rychle stoupá a mění v mozaiku arabských, vietnamských, čínských, ukrajinských, romských aj. etnik. Přitom počet nezaměstnaných obyvatel klasických zemí stoupá. Nikdo netuší, kdo zavede nové imigrační zákony a jak se vypořádat s problémy nezaměstnanosti vlastních lidí při konkurenci imigrantů.

Dopis: Z AMERICKÉ EXPEDICE

MILÍ ČTENÁŘI,

právě jsem se vrátil z Ameriky. Píšu hekticky, hektické dva týdny, co se týká zážitků i rozlohy, mám totiž za sebou.

Základnu jsem měl v Torontu u Ivana Rázla a jeho ženy Margaret. S Ivanem se známe přes šedesát let. Ve Zlině u řeky Dřevnice (kam se hrabe Hudson River) patřil k partě mých kamarádů. Před pětácti lety emigroval. Jeho buickem jsme najezdili tisíce kilometrů od přírodní rezervace Algonquin (kde vrcholilo indiánské léto a vylí vici), přes Ottawu a Batawu (v továrně už se - stejně jako ve Zlině - boty nevyrábějí) až po jezero Crowe Lake s chatou Otto Daicara, který byl u Bati mužem č. 2. Už zemřel. Tu zpomalím. Dlouho do noci jsme listovali vzácnými dokumenty: písemnostmi o Sokolu, kresbami Joži Uprky, myšlenkami J. A. Bati, unikátním albem fotografií Eduarda Ingrise (později, nad běsnícím kotlem, mi hukot Niagary připomněl jeho píseň), ale největší silu měly vzpomínky Alice Masarykové. Buší mi srdce. Jedne dál. Kolem farem, lesů a jezer, u kterých odpočívají husy táhnoucí k jihu. Přes cestu přebíhá pár divokých kroců. Je neděle. V osadě Wilno jdeme do kostela. Je plný, slyšíme polské kázání, jenže před námi jsou další farmy, města, velkoměsta, je čtvrtek. A už jsme z Kanady v USA, daleko za Buffalem. Další rozsáhlá rezervace, již protéká Sasquehanna River. Binghampton, tady učil na univerzitě Ota Ulč. West Point (pokouším se naladovat kanon), rychle se stmívá, projíždíme Bronxem, ocitáme na Manhattanu: v pupku světa. I tu je Algonquin. Jenže Hotel. Scházeli se v něm spisovatelé tzv. Ztracené generace. Taky mám pocit ztracence. Koušek dál, proti proudu Hudsonu je Yonkers, narodila se tu maminka, dům už není. V kostele za ni, tetu Olu a prarodiče zapalují svíčky.

Odbočím. V Literárkách č. 40 vyšel dopis Jindry Tichého z Nového Zélandu. Komentuje Pohár Ameriky, což je závod plachetnic, který Novozélandané prožívají vášnivě jako Češi hokej. Finále jsem viděl v Montrealu. Krajané Regina a Láda Mišnerovi mě pozvali k večeři, „okořenili“ jsme si ji sledováním přenosu. Vyhrály Spojené státy. Prozaička Tichá to komentovala slovy: „Tedy má celá země trochu kocovinu, i když je jasné, že nás neporazí lepší soupeř, ale větší balík peněz.“ Též jsme fandili poraženým, a nebyť výborného jídla, kocovina by nás taky zasáhla. Tož tak, Jindro. A gratuluji ti k další knížce - Hledání pravy.

Nejdůležitější poznání jsem si přivezl z Toronta. Žije tam spousta krajanů. Někteří se pravidelně scházejí v hospodě Scotland Yard. Mají tam kout s knihovnou, bylo mi s nimi (s Renatou, Jiřím, Pavlem, Mirkem, Dašou, Janem...) moc fajn. Jejich spojníci je torontské Nové divadlo, kde někteří hrají, jiní pomáhají. Tradice sahá do meziválečných let a posílily ji emigrační vlny. Nadšenci uvedli desítky inscenací, čili tisíce představení pro tisíce diváků. Kromě divadelníků působí v Torontě mj. sportovní spolky, náboženské společnosti a společností pořádající koncerty.

No a mě osobně příjemně překvapil Masaryktown. Vedle české restaurace a jiných zařízení tam sídlí čtrnáctideník NOVÝ DOMOV (šéfredaktorka Věra Kohoutová). Jde o čtivé noviny se záběrem od politiky přes informační články či glosy až po publicistiku týkající se kultury a analyzující společenské témata vč. rozhovorů se zajímavými lidmi.

Pozor! V Novém divadle vrcholá přípravy na inscenaci Světáků podle filmu Zdenka Podskalského a Vratislava Blažka. Premiéra se uskuteční v Maja Prentice Theatre už v pátek 25. 10. ve 20 hod. Zájemci z ČR mají nejvyšší čas k rezervaci vstupenek (o letenkách a vyřízení víz nemluvě).

Zdroj: <http://www.literarky.cz/offline/178-offline/16052-dopis-znamerice-expedice>, 17. 10. 2013

Pozn. redakce:

Antonín Bajaja (*30. května 1942 Zlín) je český spisovatel. Narodil se v lékařské rodině. Vystudoval Vysokou školu zemědělskou v Brně, poté pracoval v oboru: v letech 1965-1973 jako zootechnik v JZD v Želechovicích nad Dřevnicí, později jako zaměstnanec zemědělské laboratoře.

V roce 1991 se stal redaktorem brněnské redakce Československého rozhlasu, od roku 1992 působil v deníku Prostor, později v časopise Týden a souběžně byl redaktorem Svobodné Evropy. Od roku 2011 je členem Rady České televize. Od roku 1996 vede semináře tvůrčího psaní na Univerzitě Palackého v Olomouci a na Univerzitě Tomáše Bati ve Zlině. Je spoluzakladatelem časopisu pro kulturu a společenské dění Zlínského kraje Zvuk, byl také u vzniku pěveckého spolku Wlastenci při Českém centru Mezinárodního PEN klubu.

Autor vydal již devět kníhek, z nichž byly oceněny cenami: Výroční cenou nakladatelství Mladá fronta román Duely, Ocenění v soutěži Evropský fejeton Brno 1993, Cenu Křepelky (1994) získal za tvůrčí podíl na publicistickém pořadu Hlasy a ohlasy z domova Radia Svobodná Evropa, prestižní cenou Magnesia Litera je oceněn román Zvlčeni (2004) a Státní cena za literaturu za román Na krásné modré Dřevnici (2010) je zatím oceněním posledním. (Zdroj Wikipedie)

Osobní setkání se známým českým spisovatelem v redakci Nový domov bylo i přes ryze pracovní zaměření a přes svoji krátkost velice příjemné. Přejeme autorovi a univerzitnímu pedagogovi další literární i osobní úspěchy.

čokoládovna Orion, založená r. 1896. Její výrobu zajišťovaly závody Maryša, Sfinx, Diana, Zora, Orion, Velim, Lipo, Soja, Deli, Opavia aj. Jejimi akcionáři se staly dvě francouzské firmy Nestlé a BSN. Tradiční mražené ze-

SVĚTÁCI V RYTMU SWINGU

Ano, Světáci v rytmu swingu: dynamické, barevné, živé, promyšlené a technicky a organizačně náročné představení bylo bohaté návštěvníky, jakkoliv se to tak ještě několik hodin předtím nejevilo. Dobrá zpráva z páteční večerní premiéry adaptace filmových Světáků na divadelní scéně Nového divadla 25. října se rozle-

těla, a i ti, co váhali, svoje rozhodnutí evidentně přehodnotili. Každé z představení zdobila aura pocitu, že obě strany vědí, o čem je ve zdánlivě nelogických dialogích řeč. Prostě český humor si každý vychutnával po svém, také hlasitým smíchem, potleskem, mohutnými gratulacemi po představení, emai-

lem poděkování na facebooku (Nové divadlo Toronto), spontánním vniknutím do šatny, aby potrásl pravici roznašečům veselí.

Dramatizace filmových Světáků (Zdeňka Podskalského a Vratislava Blažka z roku 1969) byla až nečekaně náročná práce, přiznala režisérka v jedné slabé chvíli. Naštěstí hned po rozhodnutí spustila v červenci hořečnaté přípravy a natolik se vnořila do práce, že i pro ni bylo těžké svoje "ano" vzít zpátky. A to i za okolností, že jí každou chvíli někdo na zkouškách chyběl, v jednu chvíli dokonce neměla až čtyři herce, takže zaskakoval každý, kdo měl ruce nohy.

Také si uvědomovala, že filmová kamera je intimnější a nabízí větší množství věcí – na scéně nelze říci "střih" a jedeme na druhý výstup... Režisérka Jana Fabiánová se rozhodla všechny změny v zájmu zachování dynamiky hry – málem i převleky – řešit před očima diváků, kteří tak měli až vzácnou možnost vidět, jak se ve svěžím rytmu swingu (jindy za oponou) pracuje.

Jenom pro zajímavost si vyjmenujme, jak šly některé scény po sobě, nepočítaje v to hudební čísla a písně sólistů – Světáci v restauraci, Maringotka - diskuse světáků, Krejčovský salon, Trčkové rozbité okno, Trčková byt se Zuzanou, Trčková byt - milenecká scéna s Božkou, Maringotka - výměna fotek na zdi, Světáci v knihovně, Policejní stanice, Maringotka - album s profesorem, Světáci u Trčkové o lekci, Jaroušek u Trčkové, Maringotka - světáci mají konverzaci s profesorem, Restaurace - Trčková se světáčkami, Trčkové byt - sedí u ní světáci, Světačky studují své role

Diváci byli bezvadní - vytvořili hercům úžasné podmínky pro jejich tvůrčí práci...

Zleva: Bohdan Zatočkaniuk (Gustav), Petr Kohout (Honza), Jarek Čihál (profesor), Jiří Jančárek st. (jako Tonda)

Zleva: Lenka Kimla (Marcela), Lenka Nováková (Trčková), Adriana Kondrová-Soudek (Božka), Radka Tamchynová (Zuzana)

Jana Fabiánová a spolek ND na setkání s generálním konzulem ČR v Torontu Vladimírem Rumlem v divadle po představení

u Trčkové, Maringotka s profesorem - nové obleky, Restaurace pro šest - opilá scéna, Dialog kapitána s profesorem, Byt u Trčkové - páry se baví, Příchod Jarouška, Finále...- lze si představit něco více zavádějícího? Herci se otáčeli z jednoho kousku prostoru do druhého, technický personál dotahoval přestavby, a když se něco nestihlo v přitmi, museli si poradit ti, kteří v prostoru zrovna hráli nebo zpívali. Také nelze jinak, než ocenit režisérčin smysl pro výběr herců při obsazování

postav. Nejenže sedly typově, ale její důslednost ve vedení dala možnost vytvořit charaktery naprosto věrohodné. A když se jejich představitelé nechali vést, úspěch byl zaručen. Do s přehledem jednájiho Gustava obsadila Bohdana Zatočkaniuka, cholerika Tonda ztvárnil Jiří Jančárek st., žoviálního klidase Honzu pak Petr Kohout. Naivní až hloupoučkou Marcelu svěřila Lence Kimle (ve skutečnosti naopak vzdělané), člověčinou až živočišnou vonici Božku ztvár-

Zleva stojící: Martin Marton, Petr Smetana, Jiří Jančárek ml., Eliška Köehlerová, Gábi Kupčíková, Bohdan Zatočkaniuk (za ní), Dagmar Kalovská, Jiří Jančárek st. (za ní), Petr a Věra Kohoutovi, Radka Tamchynová (v koloboučku), Lenka Kimla, Adriana Kondrová-Soudek, Zuzana Matejkovičová, Zuzka Borovjaková, Martin Bonhard (za ní), Martin Dančovský, Honza Smíd, Ivan Rázl, režisérka Jana Fabiánová, dřepící: Ivo Mejzr, Lenka Nováková a Věra Ripplová. Chybí Karel Tamchyna, Míla Bendová, Ivana Janů, Jarek Čihál, Robert a Kamila Hanouskovi, z dalších technických dobrovolníků Laci Hamvaš, Zuzana Novotná, Daša Beláčiková, Maria Fox, Adéla Kodoňová a Jordan Petkov (který foto pořídil).

SVOBODA NÁRODŮM

nila Adriana Kontrová-
Soudek (jediná Slovenka
na scéně) a „průhlednou“

divčinu z ulice Zuzanu pak Radce Tamchynové. Radost mohla mít také z Trčkové, kterou Lenka Nováková poctivě vypracovala do rafinované kuplířky. Pro Honzu Šmída okradený švihák Jaroušek byl doslova radost, okamžitě se postavy chopil tak věrohodně, jako by s ní žil celé leta. Objevem této hry byl Jarek Čihál, který do role emeritního profesora jakoby spadl přímo z nebes. Svou rozvahu, nadhled a klid si zachoval po celou hru.

Z vedlejších rolí si rádi připomeneme políra Hovorku (Robert Hanousek), dívky při přestavbě i za pultem (Gábi Kupčíková, Zuzana Borovjaková, Dáša Kalovská, Zuzana Matejkovičová, Kamila Hanousková), policistu (Jirka Jančárek ml.), kapitána (Martin Bonhard) i uhlaženou postavu vrchního Petra Smetany. Za doslova řízné kofení, i když jenom na krátký výstup, lze považovat bravurně zvládnuté postavy barového tanečníka a prodáváče látek v podání Martina Dančovského, jehož talent mu dovolil vytvořit typy naprosto strhující. Škoda že nehráje častěji. Nelze opomenout kostýmy, chlapci-omítkáři toho měli požehnaně. S režisérkou se o ně postaraly Věra Rípllová a Dáša Kalovská.

Hra neměla svůj výrazně vrcholový herecký výkon, ale ani žádný propadající. Síly byly vyrovnané, a všechno klaplo i do rytmu - Ivan Rázl, Martin Dančovský a Petr Smetana odvedli pěkné pěvecké výkony. K tomu přispěl tvůrce hudby Bohdan Zatowkaniuk, který ji naaranžoval na podmínky scény ND, a provázela herce po celou hru až do závěrečné děkovačky.

A jestli by si čtenář myslel, že při takové legraci není zapotřebí „sledovače“ textu, pak by se mýlil. To je totiž na takových typech komedií, založených na slově, velice zavádějící - naopak - takový text se těžce hraje, těžce učí a těžce pamatuje... proto díky patří Mile Bendové a Ivaně Janů, které jej sledovaly po stranách scény.

O nasvícení scény se tentokrát starali dva osvětlovači - Karel Tamchyna a Jordan Petkov.

Zvuk ovládal a předtím mixoval tradičně Ivan Mejzr. Ten také pořizoval denně video záznamy ze zkoušek, aby si je mohli doma herci promítat a svoje role na základě režisérských připomínek pilovat... Hotová profice. Hodiny práce, stovky naježděných kilometrů, nezměrné adrenalinové úsilí. Scéna, kterou postavili otec a syn Jiří Jančárkové (a vymyslela režisérka) sloužila spolehlivě, hrálo se v ní pohodlně, nebylo zapotřebí ji opravovat. Námaha se vyplátila.

Diváci odcházeli spokojení, a jestliže byli svědky nějaké té malé nedostatečnosti, rádi nám ji hned na místě promijeli. Přišli si k nám pro radost, kterou jsme jim nabízeli plnou náručí.

Závěrem už jen poděkování technickým z Maja Prentice Theatre v Mississauze, kde se doufáme setkáme i v příštím roce.

Text a foto Věra Kohoutová

▼ ze str. 1
vá a bytostná. Patoč-
ka by řekl, že lidé žili
z Ideje. Slovo - Idea-
psal s velkým písmen-
em, protože to znamená žít au-
tenticky, bez přetvářky a lži.

Dnešek je trochu jiný. Mladí už nerozumí vlastenectví, žijí ve „velké vesnici“, kterou je vlastně planeta, mluvíme o planetární době. Chtějí žít naplno, potřebují rauš, milují vše moderní a silné. Něco se s námi stalo, co to je? Nežijeme z Ideje, ale z podsumutých náhražek, přicházejících z našich medií. I rozdělení Československa přišlo především z ekonomických důvodů - jaké nepochopení Masaryka, jaké nepochopení smyslu dějin, o kterém psal Masaryk. My, kteří jsme nezapomněli, jsme smutní, velmi smutní a cítíme se podváděni. ...Bolí nás vyznamenání za dobrý průběh oddělení Čechů a Slováků. Vše poukazuje na charakter a kvalitu našeho vzdělávání. Na to by se nemělo zapomínat. Cítit se Čechem a cítit se Slovákem - co to dnes znamená? Zdá se, že to neznámá věc nám, hlavně, když dost vyděláváme... Jak se budeme omlouvat těm, kteří za naši samostatnost položili své životy? Tyto otázky by se měly pustit do oběhu, vždyť jsme těmto lidem dlužní... A já se ptám - nejsme něco dlužní také sami sobě? "

Program obsahoval rovněž četbu a úvahu o důležitosti tohoto svátku jako jednoho z mála šťastných dat v našich dějinách, dále čtení o Bitvě u Zborova, zazněla i aktuální báseň Viktora Dyka a slovenského poety P. O. Hviezdoslava (úryvek z básně Hymna) v české a slovenské řeči Anny Janoušové, Olgy Turokové a Barbary Sherrifové.

Program zprjemnilo vystoupení třináctileté houslistky Štefanky Kolmanové, která uvedla několik skladeb Antonína Dvořáka. Radost způsobily Julinka, Elinka a Barunka Fryntovy, když v národních krojích zazpívaly národní písničky, z nichž některé patřily k oblíbeným prezidenta T. G. Masaryka. Dvě mladší sestry byly oděny do tábořského a starší Julinka do piešťanského kroje, které pro tuto příležitost zapůjčila Anička Janoušová. (Dovolte mi v této souvislosti krátké odbočení k vyprávění majitelky krojů, která si vybavila 70. a 80. leta minulého století. Tehdy ji je darovali imigranti, a okamžitě našly uplatnění v přehlídce národopisných krojů, která sokolům přinesla v r. 1982 výnos k úhradě cestovního na vídeňský slet Čsl. Sokola v zahraničí. Přehlídku krojů tehdy provázela příjemným slovem Jana Fabiánová, a dodnes na to mnozí vzpomínají.)

Originálním obohacením programu byl „Rozhovor s Janem Werichem“. Dnes již legendární český herec Jan Werich ve vtipném podání Josefa Čermáka hovořil s redaktorkou (v podání a dramatur-

gii Olgy Turokové) o událostech roku 1918. Tenkrát mu totiž bylo pouhých 13 let... (Opět krátké vybočení: paní Olga obdivovala Pepičkův výkon - "myslela jsem, že to bude dramatizované čtení, a nakonec to byl užasný dialog, dlouhý text se i za tak krátkou dobu naučil dr. Čermák zpaměti - a to byl pro mě šok...")

O Sokole a jeho zásluhách o Československo promluvila v angličtině Wendy Malysáková, místostarostka Sokola Toronto. Poukázala na zajímavý historický fakt: založení Sokola v Čechách se datuje r16. únorem 1862, ale až o pět let později vyhlásilo svoji existenci Rakousko-Uhersko, které se rozpadlo právě díky vyhlášení samostatnosti Československa v r. 1918 a následně odtržením Maďarska.

Když Wendy představovala mladé sokolky Jennu a Sarah Syptákovy, nezapomněla ocenit jejich tradičně úchvatné gymnasticko-taneční kreace. Obě talentované děvčata si ve slušivých červených kostýmech odnášela zasloužený potlesk.

K dramatickým momentům patřilo čtení Anny Janoušové o ži-

Josef Čermák s Olgou Turokovou v krátké dramatizaci

motě a zásluhách čsl. legionářů a o obětech vojáků v legendární bitvě u Zborova, kde Češi bojovali proti sobě - a tak kupř. na straně císaře v letech 1915-1918 stál Klement Gottwald (se svým současným bojovým druhem a později i soudruhem Rudolfem Slánským, jenž se stal v letech 1945 - 1951 generálním tajem-

straně čsl. legii (do nich se přihlásil v r. 1916, a bojoval také jako poručík o Sibiřskou magistrálu, odkud se domů nikdy nevrátilo 5400 legionářů).

Na závěr setkání členů komunit u příležitosti svátku ČR předala předsedkyně ČSSK Masarykovu cenu ing. Vladimíru Kavanovi

níkem KSČ a jehož nechal právě K. Gottwald coby komunistický předseda KSČ v roce 1952 popraviti, proti budoucímu generálovi Ludvíku Svobodovi, jenž stál na

in memoriam (1918-2012). Toto uznání se "uděluje Kanadánům českého či slovenského původu, kteří dosáhli významných úspěchů na některém úseku lidské činnosti..." Organizace tak ocenila práci ing. Kavana zejména v dobročinné organizaci Care. Cenu převzala pozůstalá manželka Růžena Kavanová.

Významné výročí 28. října 1918, které přineslo našim národům svobodu, jsme oslavili důstojně. (Už to, že u dveří dívka - Claudia Valdštejnová, která vitla příchod, byla oděna do chodského sto let starého kroje, který pro tuto příležitost zapůjčila Barbara Sherrifová, bylo velmi příjemným překvapením).

Všem dobrovolníkům, kteří se na průběhu odpoledne podíleli, patří vřelý dík.

- bks/aj/rl/vk -

Foto pořídili Radmila Locherová -abe-, Jana a Luboš Fryntovi

BROUCZECH LAGER BEER

Enjoy this hand made, just a touch sweeter, Czech Premium BrouCzech Lager Beer.

Served @ Prague Restaurant Masaryktown and Golden Pheasant Restaurant, Mississauga. Find an Ontario location at www.thebeerstore.ca/beers, then click

Czech Republic or drop a note to

paulk171@sympatico.ca to bring BrouCzech directly to your favorite Beer store
Brewery info www.novopackepivo.cz

Nocturna v neděli 10.11. v 17.00

Nocturnes in the City ve své 13. sezóně nabízejí šest koncertů. V pořadí druhým je hostující věhlasný pianista Boris Krajný.

V Torontu se cítí být doslova jako doma, navštívil coby hostující pianista různá hudební tělesa.

Když sólista Pražského komorního orchestru, České filharmonie, pedagog pražské AMU, z novějších dat připomeňme, že v r. 1993 poprvé provedl Koncert g moll pro klavír a orchestr Antonína Dvořáka v Jižní Africe, v sezóně 1999–2000 přednesl 4. klavírní koncert (Inkantace) Bohuslava Martinů v New Yorku a Kuala Lumpur.

Jeho umění ho zavedlo téměř do celého světa včetně Koreje.

Natácel pro firmy Supraphon, Panton, Pavanne, Bonton, Rosa, Harmonia mundi a další.

Těšíme se na Vaše umění, mistře, přijďte všichni do haly kostela sv. Václava, 496 Gladstone Av. v Torontu v neděli 10. listopadu v 17.00 hodin.

NADĚJNÝ JE PŘÍBĚH PETRY,

druhozené dcery manželů Heleny a Břetislava Markových. Petra SLAVÍKOVÁ přijela se svými rodiči a o rok starší sestrou Helenou do Kanady, když jí byly čtyři roky. Usadili se v Torontu, ale po sametové revoluci

se obě dcery rozhodly vrátit do Čech, kam za nimi posléze odjeli i jejich rodiče. Petra, dnes 34letá matka čtyřleté Elišky a učitelka angličtiny ve Zlíně, byla již před třemi lety diagnostikována na brněnské onkologii akutní leukémií. Prošla již třemi cykly agresivní chemoterapie a jedinou nadějí je dnes transplantace kostní dřeně, pro kterou se hledá vhodný dárc. Její sestra jí bohužel není, ale pro Petru rozjela širokou kampaň nazvanou „The Project Petra“ na získání potřebných finančních prostředků na léčení a na získávání dárců kostní dřeně a doufá, že mezi nimi se najde někdo vhodný i pro Petru. Spolu se svými kamarádkami vytvořily webovou stránku www.thepetraproject.com, založily stejnojmenný účet a s pomocí médií se snaží zainteresovat co nejvíce lidí. Finanční příspěvek pošle laskavě šekem na: **The Petra Project, Jenn Rodgers, PO BOX 2337 Revelstoke, BC V0E 2S0** www.kostnidren.cz/nadace www.onematch.com

K napsání příspěvku mě podnítila zajímavá recenze v Novém domově na novou českou detektivku (č. 19, str. 12), která se nedávno objevila na českých pultech. Takže i já chci teď přispět svou trochou do mlýna a pokusit se alespoň maličko přiblížit, jak je to se čtením u nás v Česku obecně. Kolik se toho čte, co se čte a kdo čte.

Pokusy o určité solidní statistiky zatím ne vždy dopadly dostatečně průkazně a hlavně objektivně. Prodejci knih sice zcela pravidelně zveřejňují žebříčky nejprodávanějších knih, ale jsou v nich poněkud citlivé obchodnické triky. I když je jejich vypovídající schopnost poněkud zavádějící, přesto jsou žebříčky zajímavé.

Pokusy evidovat čtivost v knihovnách, byly dlouho bezzubé, a až teprve po zavedení jakési povinné normy výpůjček od r. 1989, vyznačené v každém titulu, se celá situace zlepšila. V následující úvaze nabízím analýzu výpůjček za rok 2012, a i když se jednalo o důsledně zpracování pouhých šesti procent z celkového počtu výpůjček, bylo číslo velmi zajímavé – téměř tři miliony.

Analýzu prováděla Národní knihovna a zahrnuje do ní 28 veřejných knihoven. Rozbor poukázal i na zajímavosti z jazykové skladby titulů. Posuzované tituly byly původně napsány v 56 jazycích, přičemž angličtina představovala 49,5 %, čeština 34 %, němčina 5,9 %, francouzština 3,5 % a slovenština 2,2 %.

Nejvíce půjčovaným českým spisovatelem v roce 2012 byl spisovatel historických románů Vlastimil Vondruška – v knihovnách má 25 děl a 22.436 výpůjček. Pak Věra Řeháčková s dětskou literaturou – má 124 titulů a 15.040 výpůjček. Následuje Michal Viewegh s 25 tituly a 13.927 výpůjčkami. Další obsazení až do desátého místa českými autory představuje hlavně literatura pro děti, ženy, historické romány, detektivky a literatura faktu.

Nejvíce půjčovanou knihou byla „Mafie v Praze“ Michala Viewegha. Pak následovaly „Staré báje a pověsti“ Eduarda Petišky, „Matka“ Karla Čapka, „Smrt krásných srnců“ Oty Pavla. U třech posledně jmenovaných je patrný vliv školní doporučené četby. Do celkové skupiny patří ještě „Tajná kniha“ Ireny Obermannové, „Pán hor“ Hany Komerové, „Nevěra po americku“ Martiny Formanové, „Nové povídky“ Zdeňka Svěráka, „Brusinky“ Barbary Nesvadbové.

Z nejvíce půjčovaných zahraničních autorů je na prvním místě Švéd Stieg Larsson s tituly „Muži, kteří nenávidí ženy“, „Divka, která si hrála s ohněm“ a „Divka, která kopl do vosího hnízda“. Druhé místo zaujal „Harry Potter“ J. K. Rowlingové. Patří sem i historická saga „Dynastie Morlandů“ od britské autorky Cynthia Harrod-Eaglesové. A nelze opomenout Paola Coelho s titulem „Alchymista“.

V Česku, které mělo vždy hodně blízko ke čtení a knihám vůbec, se systematicky a dlouhodobě rozvíjí řada projektů na podporu čtení, přičemž jsou nejvíce orientované na děti a mládež. Tvůrci programů důsledně vycházejí z toho, že čtenářství výrazně ovlivňuje kvalitu budoucí vzdělanosti. Jediné čtením se dá vypěstovat tzv. funkční gramotnost, což vlastně znamená přejít a porozumět.

O čtení v Česku Pro ND Jana Fafejtova

K některým projektům: už v r. 2003 vznikl „U Čerta s knihami“ tzv. „čítárny“ pro živé čtení dětem, dalším neméně zajímavým projektem je „Celé Česko čte dětem“, ve kterém hlavní úlohou je pravidelné domácí čtení rodičů dětem s cílem rozvíjet u dětí jazyk, paměť a formovat čtecí návyky pro budoucnost. „Listování“ je projekt založený na scénickém čtení – každý měsíc jeden titul a scénické představení knižního příběhu v délce asi jedné hodiny. „Knihotoc“ je projekt, který si vzal příklad z podobných v cizině. Jedná se vlastně o volné putování knih. Vysvětlím to na konkrétním případě Knihotocy, který v loňském roce zavedla radnice v Praze-Dejvicích. Zřídila na jednom chodníku jakousi knižní skříň. Koncept pouliční knihovny spočívá v tom, že si každý může vypůjčit knihu, odnést domů a po přečtení ji zase do skříně vrátit a může do skříně vložit i knihy, na které třeba doma už nemá místo. Výpůjč-

ni skříní funguje nepřetržitě ve dne v noci. A mohla bych jmenovat mnoho dalších. Je jen dobře, že existuje tolik variant čtecích projektů a že se čtení v Česku věnuje potřebná pozornost. A postupně přecházím do oblasti bestsellerů, jejichž množství v celkovém počtu titulů není nikterak velké – jejich půjčování je však vysoké. Získala jsem číslo z roku 2011, kdy například každý z 295 bestsellerů byl půjčen více než pětsetkrát. Osobně považuji bestsellery za určitou módní literaturu, ale to vlastně platilo v každé době. Moc dobře si pamatuji, jak moji rodiče odebírali knihy z Evropského literárního klubu a jak se i v nich pravidelně promítala určitá módnost. Některý rok to byla více historie, jindy beletrie romantická, a také už tehdy neznámé romány velmi uznávaných severských autorů jako byl třeba Nor Trygve Gulbrandsen s jeho sagou „Věčné zpívají lesy“, „Vane vítr z hor“ a „Není jiné cesty“.

A módnost se vrací! Dospělé Česko je teď hodně zabořené v severských krimi a autoři jako Jo Nesbo, Liselotte a Søren Hammerovi, Johan Theorin, Mons Kallentoft, Asa Larssonová a další začali být čtenářům blízcí. Kromě velice sugestivních a tajemných popisů severských krajín především ve Švédsku, Norsku a Dánsku jsou nám předkládány i neméně tajemné detektivní příběhy s ohromnou dávkou rafinovanosti. Většinou autor nevystačí jen s jedním vrahem, a pokud ano, pak to bývá vrah sériový. Prostředky, které vyšetřovatelé pro odhalení zločinu používají, už jsou zcela mimo normální lidské chápání, a asi by jim neporozuměl ani James

Bond. V tomto směru nezbyvá čtenáři nic jiného, než si se složitými vyšetřovacími metodami moc nelámat hlavu a jen číst. Vraha lze odhadnout přibližně v první třetině knihy, každopádně je to vždy osoba, která se již od samého počátku v ději objevuje, většinou bývá dost nenápadná, mnohdy sympaticky laděná.

V severských krimi je vždy použito několik dějových rovin a to hlavní, se obětí a vrahem, a pak dějová rovina detektiva či i ostatních vyšetřovatelů. Není nezajímavé, že je velký rozdíl, je-li krimi napsaná mužem či ženou. Mužský autor nabízí zápletku velmi drsnou až sadisticky laděnou, ženská autorka si vždy všimá nějaké ženské módnosti a tak nám téměř pravidelně popíše, jak se vyšetřovatelka obléká, jak elegantní spodní prádlo nosí, které je její oblíbený parfém. Ženské autorky dost často své psaní zaměřují do určitých intuí, které k odhalení zločinu nakonec velmi napomohou. Autor-muž se k žádným intuícím neutíká. Bez ohledu na autorské pohledy jsou dokonce zvoleni jednotliví detektivové – jejich vlastnosti, vzhled a další popis. Bývají to osoby jedinečné a nám nezbyvá, než si je zamilovat. Já jsem takhle zcela propadla podivuhodnému a na alkoholu dost závislému detektivovi autora Jo Nesbo Harrymu Hole. Neodmítám však ani elegantní Rebeccu Martinssonovou, vždy v dokonalých kosačkách, hlavní osobu v krimi románech Asi Larssonové. Všechny tyto krimi nám navíc poddávají pohled na zvláštní ráz málo známé severské krajiny většinou v zimě, její mystiku a ostatní tajemna, mnohdy i na hodně staré venkovské tradice a zvyky. Ve své většině jsou všechny severské krimi podbarveny sociálním podtextem. Na závěr mohu jakoukoli z krimi vřele doporučit. A protože se neúprosně už hlásí zima, tak doporučuji Jo Nesbova „Sněhuláka“. Ovšem nedá mi to, abych ještě nedoporučila i trochu odlišný titul – prvotinu švédského spisovatele Jonase Jonussóna „Stařík, který vylezl z okna a zmizel“, přeložená do 35 jazyků a připravovaná pro zfilmování. Neznám čtenáře, kterému

by se tahle věc nelíbila. Je v ní obsaženo vlastně úplně vše. Stařík nás mistrně provede celým 20. stoletím a přes naše salvy smíchu nám naservíruje všechny nejdůležitější dějinné události a situace, kterých se stoletý stařík osobně zúčastnil. Osoba staříka je zcela nekonfliktní, ale přesto kolem sebe vytváří trvale konfliktní situace, které bravurně řeší. Nemá ani základní vzdělání, přesto se stává partnerem největších světových vědců. Určitě si nejvíce četbu oblíbí ti, kteří znali politické osobnosti minulého století, a to hlavně takové, které chtěly vést svět doleva. Jonas Jonussón přiznává, že byl vždy nadšen z Haškova Dobrého vojáka Švejka a ve „Staříkovi“ to dokonale zdokladoval. Přiblížit čtyři stovky stran textu je naplněno humorem, satirou, vyváženým množstvím dialogů, dokonalým popisem, vysoce akčním dějem, nadsázkou a koncem konců i detektivní zápletkou. Každou ze stránek textu doporučuji pečlivě při čtení setřít!

V závěru se vracím do Česka a doporučuji úžasně a neskromně české čtení. Určitě autora Pavla Kosatíka s jeho dokonale zpracovaným čtivým psaním z naší novodobé české historie, a je jedno, které to z jeho děl bude. Nesmí chybět ani Tomáš Mazal se svým živelným zájmem o jedinečné příběhy z undergroundu a se svojí hlubokou znalostí a osobním přátelstvím s Bohumilem Hrabalem a Josefem Škvoreckým, a konečně i Kateřina Tučková s fascinujícím titulem ze zcela neobvyklého prostředí Bílých Karpat, oceněným nejvyššími literárními poctami, „Žitkovské bohyně“.

V Česku se čte a já si přeji, aby se čtení stále a ještě houlo a aby se čtení od dětí až po seniorství. Žádný z našich televizních kanálů a sebevůlejších počítačů nemůže tuhle činnost suplovat. Nejenom já osobně jsem přesvědčená, že národ, který málo čte, málo ví. Národ, který málo ví, přijímá špatná rozhodnutí. Nevzdělaná většina může přehlasovat vzdělanou menšinu, a to je velice nebezpečný aspekt demokracie. Takže, hodně čtu, hodně čteš, hodně čte, hodně čtete, hodně čtete, hodně čtou!

Foto: Národní knihovna ČR, ročně knihovnou projde přes půl milionu návštěvníků, včetně více než 25 tisíc registrovaných uživatelů.

Více: <http://jiridoubek.webnode.cz/products/narodni-knihovna-v-praze/>

POCHOTA DĚJINY CHÁPAT NEBO TŘEBA JE ŠKRTIT

Pro ND Ota Ulč (1)

K dispozici máme náramnou škálu interpretací nejen již dávných století. Patřím mezi pamětníky druhé světové války. Zažil jsem její konec v rodné Plzni, onen já-savý deštivý den 6. května 1945, když v roli osvoboditelů přijeli Američané, místní vděčné dívčí-

ny vyskakovaly na tanky, ve městě došlo k jakési závěrečné střelbě a německý velitel s aristokratickým jménem si vpálil kuli do hlavy. Rozdávání žvýkaček, všeho možného, nádherná to doba. Za nedlouho se ale dostavil Vítězný únor 1948 a budovatelé zámných zítřků, lidé zvláštního ražení, zavedli nové pravdy a my se dočítali o fiktivních hororech. Ty například národu prezentoval historik Karel Bartošek ve svém díle s názvem „Hanebná role amerických okupantů v západních Čechách v roce 1945“. Toto téma mu pomáhali koštit publicisté Jiří Hochman a Karel Pichlík. Po znovuoobrození mezinárodními bratry v roce 1968, z této trojice dva dali přednost kapitalistickému exilu. Bartošek zažil do Francie, kde údajně žila jeho dcera, povoláním katolická jeptiška, a on umřel dřív, než jsem měl možnost se ho sezeptat na podrobnosti jeho tvrzení, že v západních Čechách každé dítě zažilo či aspoň vědělo o Američany páchaných zvěrstvích.

xxx
Posléze, my úspěšně upláchnuvší ze slibovaného beztržního ráje, jsme se ocitli v prostředí myslitelů, zavrhujičích systém, jenž jim umožňoval pohodlnou existenci s možností dychtit po socialistic-
kých utopiích. Veleprávní soudci západní reality, na níž nenechali chlupe dobrého, se proměňovali v prostřáčky plní víry v uskutečnitelnost zážraků v dálných zemích. O systému gulagů básnili jako o remakable example of social engineering. Věhlasní humanisté Beatrice a Sidney Webbovi charakterizovali Stalinovy koncentrační tábory jako „triumf lidské regenerace“. Vrcholný předák britské Labor Party Harold Laski došel k závěru, že sovětský trestní systém předčí v každém směru systém britský. To bylo v roce 1935, v předvečer Velké Čistky, monstrprocesů s následným milionem nevinných mrtvol. Svobodou opovrhující prusko-ka-

lifornský filozof Herbert Marcuse byl zbožněn, jeho marxismus se stal náboženskou náhražkou zájemců o iracionálnost. Nač, věru demokracie, když většina se beztoho rozhoduje nesprávně? Intel-
lektuál zabažil po nové dějinné úloze, která ve středověku patřila kněžskému stavu. Nevychoditelně radikálně se s vervou navázeli do systému, který je velkoryse živil. V listopadu 1992 se na univerzitě v Armherstu, stát Massachusetts, konal sjezd marxistů-leninistů, přijelo jich tisíc pět set. Vyslechli analýzu profesora Richarda Wolfa, zdůraznivšího Stalinovy obrovské zásluhy (enormous achievements). První zemi socialismu nicméně vytkl, že s výjimkou vybudování kolchozů moc toho socialismu vlastně nevybudovala. Veliké přednosti centrálního plánování opěvoval profesor Bertell Ollman.

Profesor emeritus Kenneth Neill Cameron v době již pobřežněvovské vydal dílo, v němž dokazoval, že Sovětský svaz byl modelem správně komunistické společnosti. Též se mu velice líbil a za vzor dával způsob vládnutí v tehdejší Československu a Albánii. Na knihu příznivě reagovali recenzenti v předních amerických zdrojích.

Paul Hollander, americký sociolog maďarského původu, je autorem výtěžné knihy Political Pilgrims: Travels of Western Intellectuals to the Soviet Union, China and Cuba (Oxford University Press) o politických poutnících do zemí zaslibených. O přísných skeptických západní reality, kteří se ale mění v prostřáčky chudé duchem a přebohaté vírou. V tří-
cátých letech, v době ukrajinského hladomoru, si pochvalovat životní úroveň a kvalitu stravování tamějšího lidu. (George Bernard Shaw, britský kritik mnohého britského, si tak tuze pochvaloval.) Profesori a justiční odborníci velebili počínání generálního prokurátora, justičního velehrava Vyšinského.

Což si ti v pohodlí piplání nevidí na špičku vlastního nosu? Li-
chá to otázka. „Burza je ubohá náhražka za Svátý Grál“, ujišťoval Joseph Alois Schumpeter, rakouský ministr a posléze harvardský profesor ekonomie. Ten totiž předpověděl destrukci kapitalismu nikoliv proletáři, ale odcizenými (alienated) intelektuály, kapitalismem zbavenými závislosti na politické moci. Uplatňují svou moc slovy, k dispozici mají media, nakladatelství, nadace, svobodu kritizovat existující vládní systém do sebezničení. Došlo k přepisování nedávné minulosti, takže do dějepisných učebnic se dostaly soudy, jak že Amerika zavinila studenou válku a jak nevinen byl Stalin na tristním stavu věcí. Například Web-

ster's New Universal Unabridged Dictionary hodnotí velikány dva-
cátého století takto: Hitler, Mussolini a Franco jsou diktátoři, kdežto Stalin je státník (statesman). Rovněž Mao, Castro, Ho Či Min diktátory nejsou. V komunistickém světě je za diktátora byl pokládán pouze Tito. Potrestán byl snad proto, že si troufl neposlušovat státníka Stalina.

Svou užitečností znamenitě posloužil Institute for Policy Studies (UPS) ve Washingtonu, financovaný mnoha miliony dolarů Samuela Rubina, zakladatele voňavkářského koncernu Fabergé. Vybaven početným štátem příslušně orientovaných vědců, Ústav publikoval jeden týdeník, dva čtvrtletníky, v Amsterdamu s odbočkou Transnational Institute, spolupracoval s londýnským Institute of Race Relations a se Světovou radou církví v Ženevě. IPS se pustil i do pedagogické činnosti, ve Washingtonu otevřel vlastní školu, kde též vzdělával úředníky federální vlády, Kongresu a jiných sídel dosud existující moci. Pedagogové nelze vinit z buržoazního objektivismu. Například profesor Saul Landau, osobní přítel Fidela Castra, vehementně obhajoval správnost dvacetiletého uvěznění básníka Huberta Matose. „IPS je první res-
pectable produkt Nové levice“, oznáměno ve Washington Post, ve zdaleka nejvlivnějších novinách v hlavním městě.

Dlouholetými spoluřediteli Ústavu se stali vědci Marcus G. Ras-
kin a Richard J. Barnett. Ras-
kin charakterizoval USA jako imperialistickou zemi s obyvatelstvem trpícím pod vlastním koloniálním jámrem. Americká vláda není nic jiného, než kopie nacistické vlády. Je to též vláda válečných zločinců, vedoucích nejbřutnější války v historii této planety. Takový stát je nutno dekolonizovat a jeho moc zlikvidovat. Spoluředitel Barnett vyslovoval neméně pokrokové názory. Když dotázán, zda snad SSSR je též imperialistická země, odpověděl záporně. Sovětské počínání bylo zásadně defenzivní. Též i československý únor 1948 byl oprávněnou reakcí na provokativně agresivní Marshallův plán.

Po patnácti letech, ředitelství IPS převzal Robert Borosage, vědec oslavující osvobození Laosu a Angoly, a varující před rostoucím fašismem v Německu a Velké Británii. Ředitel je obklopen kádry neméně zakaleného kalibru: Gareth Porter si velmi pochvaluje demokratické počínání v severní Koreji, ba vyjádřil i názor, že demokraté na severu odmítají jednat s fašisty na jihu proto, aby tak protestovali proti nedostatku jihokorejských občanských práv. Porter též napsal knihu k obhajobě Pol Pot. *Dokončení příště*

“Škrábe mě v krku a začínám se cítit zle”, povidám Jindrovi. “Vezmi čtyři aspiriny ráno, čtyři v poledne a čtyři večer, utop to ve vápně, v tom žádná bakterie či virus nemůže vydržet.”, vmísil se do debaty houslista Cibulka, voustav nejstarší člen kapely, hrající někdy na housle, někdy na basu, saxofon, a na všechno špatně. Bylo třeba ale uznat, že s acylpyrimem měl pravdu, chřipku jsem odehnal. “To musíš podchytit hned v počátku”, přidal ještě Cibulka, nedostudovaný medic dentista, vyhozený z fakulty kvůli špatnému zubnímu zlatem.

V prvních dnech okupace jsme žili jen zprávami o tom, co se děje doma. Jugoslávci se k nám začali chovat velice hezky. Dostali jsme na každý československý passport 20 litrů benzínu zdarma a u privátníků (sklípky se sudy vína a kládami podle zdi, na nichž se sedělo, diskutovalo, popíjelo vínko a příkusovaly sušené slané rybičky), jsme měli grátis i víno. Nic jiného se tam neomílovalo než česko-ruská politika a jaký je Tito “dobrý”, že s Rusákama nic nemá a drží si je pěkně od těla. A tak se není co divit, že jsem se cítil velice zle, když jsem jednou vešel do našeho pokoje v hotelu a viděl tam houslistu Cibulku, jak na posteli přepočítává rozložené stříbrné hotelové přístroje a počítá, co mu ještě do celých setů chybí. To po tom všem, jak se k nám tamější obyvatelé tak překrásně chovali? A tenhle člověk mi chce dávat otcovské rady o tom, jak a co v manželství...? Když jsem pak později v říjnu po Cibulkovi poslal domů svoji bednu s reproduktorem a zabudovaným

S MUZIKOU DO EMIGRACE

Pro ND Honza Chlumský (3)

zesilovačem, zjistil jsem, že mu na tom, koho a jak okrade, naprosto nezáleží. Když si moje rodina u Cibulky bednu vyzvedla, nebyl v ní již zesilovač, ale Petr o tom nic nevěděl...

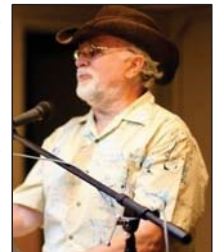
Následoval měsíc krásné dovolené na Jadranu, na který nelze zapomenout. Hotel Borovnik byl luxusní mezinárodní hotel na k pevnině přilehlé straně ostrova, poblíž mostu spojujícího ostrov s pevninou. S bubeníkem Milanem Strakou jsme po ránu za hýkání oslů ve vesnici podnikali túry nahoru přes vysoký kamenitý ostrov na jeho slunečnou, k otevřenému moři obrácenou stranu. Nikdo tam nebyl, jen straně vinných, božsky chutnajících hroznů prohrátých sluncem, a krásné, čisté, do modra zbarvené Středozemní moře. Tam jsme nahatí skákali do vln Jadranu a nasávali do sebe teplo jugoslávské slunce.

Ke konci našeho hraní v hotelu Borovnik v Tisnu u Šibenika jsme se doslechli, že cikánské kapely v Zadaru a druhé v hotelu Krka v Šibeniku se rozpysaly, cikáni utekli, a jestli prý bychom to po nich na další měsíc nechtěli vzít a jejich kontrakt dohrát. Po vypršení naší smlouvy s hotelem Borovnik jsme se rozhodli pro Šibenik, který ležel víc na jihu, směrem na Split.

Hotel Krka byl na rohu velkého přístavního mola v Šibeniku. Hráli jsme na podiu v zahradní restauraci s tanečním parketem nalevo od hlavního vchodu do hotelu a moc se nám tam líbilo. Pravidelně každý den vždy v 10 hodin večer se ze západní strany od moře ozvalo hluboké zahoukání lodní sirény a nedlouho poté se ze tmy vynořila obrovská osvětlená zámořská loď a pomalu přistála u mola před naší restaurací. Spustily se schůdky a lidé vystupovali z toho kolosu, z té strašné výšky dolů na nábeží a přecházeli k restauraci, kde jsme my Kuglerovci na podiu hráli. Nikdy nezapomenu na dojem, který na mne, středoevropana zámořských plavidel neznalého, to vynoření se obrovské lodi ze tmy udělalo. V tu dobu jsme s kapelou pravidelně vyhlásili pauzu a šli zvědavě přihlížet vyloďování pasažérů a zavazadel z lodi. Zahradní restaurace hotelu Krka se pak pomalu začala plnit vyloďujícími se hosty a posádkou z lodi, a my spustili k večeru, k tanci a vůbec k tomu všemu zajímavému dění americkou a západní hudbu, prospíkanou našimi veselými lidovkami, hostům na uvítanou. Po půlnoci se obvykle s hraním končilo a po složení nástrojů jsme se pomalu odebrali do nejvrchnějšího patra hotelu do naší velké noclehárny, spát. Trochu problém byl v tom, že na nejvyšším patře byly lacinější pokoje, sousedící s naším, které se velice často pronajímaly místním šlapákům, které si tam po nocích radostně vodily vyhladovělé námořníky z té naší krásné lodi... A bylo jim úplně jedno, že nám, slušným muzikantům světa neznalým, se ve vedlejší místnosti v té láskové a prostopášnou svátní prosceně atmosféře velice těžko usínalo.

V zahradní restauraci hotelu Krka se hrálo jen večer od 7 hodin do půlnoci, a tak jsem přes den povětšinou sám vyrazil do okolí Šibenika - na vodopády Krka (všechno se tam nazývalo Krka podle mohutné, touto oblastí protékající řeky Krka) a do vnitrozemí Chorvatska, až do oblasti Bosny-Hercegoviny, poznávat krajinu ve vnitrozemí, těžký život tamějších domorodců, a pomalu se zbavovat českých cigaretových papírků, do nichž si Jugoslávci balili doma vypěstované tabák. Za dináry takto získané jsem si pak pořídil krásný zelený šusták, o kterém se mi doma ani nesnilo...

POKRAČOVÁNÍ

Pred výletom do krajiny netušených možností, kde bol vyslaný sovietskymi školfarmi, vydáva Otto Katz pod pseudonymom O. K. Simon knihu Hitler v Španielsku (Hitler en Espagne). Kniha je propagandistickým dielom namierená proti fašizmu a jej skutočným autorom je moskovská centrála NKVD, ktorá k nej priniesla „množstvo faktov“. Kniha sa však na vtedajšie pomery stáva bestsellerom a pomáha rozširovať rady odporcov fašizmu.

Po krátkej aklimatizácii vo Washingtone sa Katz predstavuje poprednému sovietskemu agentovi v americkom podzemnom hnutí sdrúhovi Whittakerovi Chambersovi, ktorému uviedol krycie meno Ulrich, alias Alexander Ulanovský. Simone ale prichádza práve včas, pretože v Chambersovi sa po zmiznutí Juliet Stuart Poyntzovej, zakladajúcej členke CPUSA (Komunistickej strany USA) začína ožývať svedomie a strach. Všetkých, ktorých doposiaľ povolali do Moskvy „na konzultácie“, sa po ich absolovaní neozývajú... Dokonca aj „Richard“ jeho posledná spojka bol povolaný do Moskvy na prediskutovanie ďalšieho postupu. O výsledku však už Chambersa nestačil informovať, nakoľko aj on „zmizol“. Ulrich však Chambersa presvedčuje, že je všetko OK. To robí však iba naoko, nakoľko sa domnieva, že Chambers (ktorý je rozhodujúci článok v podzemnom hnutí CPUSA-Kominterny v štátoch) môže vyraziť najdôležitejšie osoby, ktoré má Sovietsky zväz v americkej administratíve - Algera Hissa, (vtedy poradcu ministra zahraničných vecí USA) Harryho Dextera Whitea (v tom čase vedúceho pracovníka Ministerstva financií USA, zodpovedného za armádu a námorníctvo) a Laurena Duggana (pracovníka ministerstva zahraničných vecí USA).

Poslední dvaja menovaní boli viceprezidentom USA Henrym Wallacom plánovaní po Rooseveltovej smrti ako budúci minister financií (White)!!! A budúci minister zahraničných vecí (Duggan)!!! Ak by sa bol uskutočnil tento scenár, mohol si Stalin mieriť ruky, pretože by mal v americkej vláde svojich dvoch ministrov, čo si želal po spustení železnej opony viac???

Ulrich sa poradil s Moskvou (v ktorej práve vrcholila najväčšia čistka v Červenej armáde, ktorá skončila popravou maršala Michaila Tučachevského) čo

Otto Katz - organizátor vraždy Jana Masaryka?

Artúr Soldán (3)

robiť s neposlušným Chambersom.

Odpoveď doručená Katzovi znela jasne: eliminovať Chambersa, aby neprehovoril, keďže tento odmietal tvrdojšie odísť do Moskvy „na konzultácie“. Práve návštevy Chambersových priateľov zo strany Ulricha-Katza boli príčinou jeho dezercie... Allen Weinstein a Alexander Vassiliev v knihe „The Haunted Wood: Soviet Espionage in America the Stalin Era“ toto potvrdili nasledovne: „Jeden z hlavných agentov Kominterny Otto Katz, ktorý je znám svou rolí v odhalovaní a pomoci se zavraždením hlavních dezertérů sovětské špiónáže v Evropě, navštívil několik Chambersových přátel a vypytlával se na jeho adresu. Tim jej potvrdil obavy z odvety. Když se Chambers dověděl o Katzově šetření, napsal Meyeru Schapirovi, že kontaktoval své bývalé kolegy v ilegaltě s varováním, aby ukončili svoji činnost.“

Príčina zrady sovietskeho agenta Whittakara Chambersa a následné povojnové ťahanice na súdoch s Algerom Hissom budem rozoberať vzhľadom na ich obsiahlosť v samostatnom článku na blogu neskôr.

Ulrichovi sa teda eliminácia odmietača moskovských pohovorov Chambersa tentoraz nepodarila, a tak sa vrhol... na showbiznis a zamieril si to rovno do Hollywoodu.

Kde sa najlepšie rozširujú myšlienky o beztriednej spoločnosti, kde budú všetci rovni? No predsa medzi hercami...a herečkami, medzi ktorými sa nájde vždy dosť naivných ľudí, ktorí sa dajú nabáľachať na hocjakú hovadinu. Katz neskôr na svoje hollywoodské pôsobenie spomínal známym výrokom, že Kolumbus objavil Ameriku a on objavil Hollywood (pre NKVD - dôvetok autora blogu). V Los Angeles sa predstavoval ako horlivý antinacista, ktorý musel pred prenasledovaním utiecť do krajiny strýčka Sama. Priamo v Hollywode sa Katzovi podarilo presvedčiť niekoľko desiatok agentov pre prácu v prospech ZSSR, ich mená žiaľ nie sú známe, nachádzajú sa tisícach neprelúštených správ z operácie VENONA. (Súbor materiálov s názvom VENONA obsahoval viac ako 3.000 (...)) rozlúštených tajných správ, ktoré si v rokoch 1940-1948 vymenili sovietski agenti slúžiaci v USA so svojimi nadriadenými v Moskve.) Avšak ako to už vo svete špiónáže chodí našla sa osoba, ktorá poznala nielenže Katzove pravé meno ale aj jeho skutočné poslanie. Táto osoba sa volala Dorothy Thompsonová, ktorá telefonicky kontaktovala FBI a sucho oznámila, že onen Katz je členom sovietskej špiónážnej organizácie NKVD. Thompsonová, človek od fachu, americká novinárka z TIMESov, čo to o Katzovej činnosti vedela.

Podľa záznamov FBI Katz po prvý krát priplával do USA 10.9.1935. V kolónke dôvod pobytu vyplnil nezvyklý text „že USA navštívil preto, že zamýšľa napísať knihu o arktických expediciách...“

Dňa 20. apríla 1940 John Edgar Hoover, riaditeľ FBI, poslal kópiu správy od Thompsonovej asistentovi sekretára State Departmentu Adolfovi A. Berlovi ml. so žiadosťou o ďalšie informácie. Barle nelenil a už 8. mája 1940 držal v rukách Hoover nasledovnú odpoveď: „Katz byl před lety velmi blízko Willimu Münzenbergovi a Louisi Gibertimu, kteří jsou asi nejúspěšnějšími neruskými komunisty světa, a že jejich hlavním posláním bylo vytvářet společné fronty, jejichž program a politiku oni budou diktovat... Vyhledával neměcké intelektuály, zdejší uprchlíky, aby podporovali sovětskou zahraniční politiku. Katz je neobyčejně schopný propagandista a organizátor.“

POKRAČOVÁNÍ

Hledání štěstí u cizáků Pro ND Jan Drábek (2)

Po první kapitole knížky dvojazyčného autora Jana Drábka, který již po padesát let „rád sedí u počítače a organizuje své myšlenky“, jak sám svou žurnalistickou a spisovatelskou činnost skromně nazývá, se musíme vrátit k úvodnímu slovu knížky Hledání štěstí u cizáků, s jejímž obsahem

nyní naše čtenáře seznamujeme. Odpovídá totiž na důležitou otázku: proč? Knižka našla ohlas u českých čtenářů již v r. 2005, kde vyšla v nakladatelství Mladá fronta v Praze. Když jsem své studované pražské sestřenci z Kanady oznámil, že titul mé přísti knihy bude obsahovat slovo „cizáci“, upozornila mě, že to je ale pojem spíše pejorativní. Odvětil jsem, že ho také používám spíše pejorativně. Nemohu se totiž zbavit pocitu, že když se z našeho dnešního typického středoevropana seškrábne ten povrchní lak, tak se objeví jádro, které stále ještě vidí cizince jako víceméně cizáky. Rozhodně bych byl radší Číňanem v Kanadě nebo Mexikáncem v Americe, než Ukrajincem v České republice.

Na druhé straně není v mém případě pojem cizáci tak lehké definovat. Jsou to ti, ke kterým jsem se na podzim roku 1948 v New Yorku uchýlil, anebo Evropané a posléze i Asiaté, mezi kterými jsem již jako Američan až do poloviny šedesátých let žil? A je to ještě komplikovanější: všechny organizace, u kterých jsem v té době sloužil nebo které financovaly mé studium, byly americké.

V roce 1963, tedy již jednu dekádu po Stalinově smrti, napsal o nás emigrantech tato památná slova profesor Jan Křen (bylo mu tehdy už 33 let, takže rozhodně nemohlo jít o nějakou mladistvou nerozváženost): „Soudobá buržoazní emigrace poúnorová, která dodnes působí v kapitalistických zemích, se svým charakterem od předchozích podstatně liší... Je to první politická emigrace v našich zemích, jejíž profil je jednoznačně agresivní. Vymyká se proto zcela celé naší exulantské tradici, kterýmžto pojmem se u nás vyjadřuje progresivní charakter emigrace. Ambice poúnorových emigrantů na toto čestné označení jsou marné; reakční kl zvrátit chod společenského pokroku staví je před perspektivu každé reakční emigrace (pokud se jí nedostane pomoci intervence zvenčí) totiž úplné odloučení od živého národního organismu, zmrtnění a nakonec rezignovaná perspektiva zániku, asimilace, tedy osud vystěhovalecký.“

Dnes je Křen předsedou vážené komise české-německých historiků. Jeho pražští kolegové sevířeli řady a razantně odmítají jakékoliv pochybnosti o jeho bezúhonnosti. Já bych

se však spíše klonil k názoru jeho kolegy historika-emigranta Bořivoje Čelovského, který tvrdí, že přece „jde o historika a ne stěhováka klavíru“. A dodal bych k tomu – doufám, ne příliš živlivě – že současný český přístup k historii často v sobě určité prvky praktik stěhováků má.

Emigrantem jsem dnes již půl století a na následujících stránkách se snažím vysvětlit, co se dělo v mladém duši jednoho z nich. V devadesátých letech jsem se sice dočasně do své rodné země vrátil, ale nakonec to nic neubralo z významu mého původního označení. Prostě už jinak smýšlím. A jako většina emigrantů žijících v západních zemích (a já jsem v nich nejen po léta žil, ale také vystudoval) zcela jinak reagují na nepravdu, ponížení a řekněme si to otevřeně – na oblobování lidu.

Ne proto, že jsem lepší nebo chytrější. To vůbec ne. Ale jako každý z nás často, aniž by si to příliš uvědomoval, se přizpůsobuji svému okolí. Pod komunismem jsem žil sakumpak jeden týden svého života. Když jsme odešli, tak jsem nejdříve poznal válkou zpusobenou západní Evropu. Nakonec jsem zakotvil v Americe, procestoval jsem Spojené státy od kanadských hranic až po Floridu. Na některých místech jsem i delší dobu žil. To vše jsem už popsal jinde, zde však stojí za zmínku, že v té době se moji současníci doma zpravidla dostali naneyšve do Krkonos, odkud jim bylo občas povoleno letmo nahlédnout do

sousedního Polska.

Ta léta, kterým jsem během šedesátých let na vandru prožil, patřila k těm nejvlivnějším mého života. Během nich jsem se vrátil do wirtschaftswundrem vzkvétajícího Německa a Rakouska. Také jsem procestoval Asii, zatímco moji současníci – ale jen ti z nich, co měli štěstí nebo patřičné konekce - dostali povolení se jet v létě vykoupat do Varny. Kdo z nás asi nabýval hodnotnějších zkušeností?

Začátkem listopadu 2004 navštívil prezident Václav Klaus Kanadu. Dokonce se zde setkal i s krajany. Ve Vancouveru svižně předstoupil před naše husté řady v luxushotlu Fairmont a vysvětlil mnohé z toho, co celkem vysvětlění nepotřebovalo. Chvilkami mluvil jakoby Intermistě do Kanady vůbec nedorazil a jakoby žádný z nás tu rodnou hroudu již po léta nenavštívil. Pan prezident si na nás, kteří žijeme v tom našem temnu, posvětil evangeliem svatého Václava: bylo to jakési čtení levitů odpadlíků od té pravé víry. Tato víra, jak se zdálo z jeho výkladu, sestávala hlavně z

udržování naprostého ticha.

Byl to dnes už celkem zromitelný přístup k věci. Valná většina emigrantů nejsou voliči, a tím pádem nejsou pro prezidenta – a nakonec ani pro většinu ústavních činitelů – obzvlášť zajímaví. Setkání s nimi je však už dnes určitou prezidentskou tradicí, a protože jde zpravidla o lidi s určitým vzděláním, proč by si pan profesor Klaus nezapřednášel?

Po osvětlení problémů českých, světových a přilehlých galaxií přišly na řadu naše otázky. Ve svých odpovědích prezident konstatoval, že při privatizaci k žádnému tunelování nikdy nedošlo a že otázka dnevňích občanů pro krajany mu příliš spánku neubírá. Také, že ve staré vlasti dnes už komunisté na veřejný život žádný vliv nemají, ale nezbyl čas se ho zeptat, jestli by mohl být bez jejich přízně zvolen do svého úřadu. Zbývalo totiž už jen několik momentů na fotografování, což je aktivitou, kterou má pan prezident údajně ve všech nejradši.

Týden po vystoupení v Kanadě pana Klause se v Praze slavilo patnácté výročí sametové revoluce. Bylo to jakoby ve vítězství demokracie v ČR nehrál exil vůbec žádnou roli. Jako by nikdy nestoily časopisy a la Západ, Svědectví a Listy; a dokonce i s těmi, pro které údajně listopadová revoluce neznamenala příliš moc. Tu a tam se někdo v médiích zeptal na mínění těch, kteří se z exilu vrátili,

ale ani pes neštěkl po těch statisících exulantů, kteří se různým způsobem zasloužili o znovunastolení demokracie a v cizině dodnes žijí.

Byli to lidé jako kanadská profesorka Markéta Goetz-Stankiewiczová, která do komunistického Československa v osmdesátých letech pravidelně jezdila a působila jako spojka mezi exilovými organizacemi a domácími disidenty. Posléze za to získala od prezidenta Havla uznání ve formě medaile Za zásluhy, ale jinak se o jejich odvážných činech doma mnoho neví. Nepíše se o ní, neždá se, že by dnes někoho příliš zajímala. Třeba historiky. A takových lidí v naší exulantské historii nebylo málo.

Jako naleštěná mašinka stojí u nástupišť povědomí obrovského potenciálu spolupráce mezi emigranty a domácími. Občas se sebe i vytvořke oblaček páry, ale stále se nerozjíždí. Asi čeká od toho pravého mašinkfíru

POKRAČOVÁNÍ

Narukoval jsem do tábořské školy pro poddůstojníky a tankisty v roce 1964. Ta byla umístěna v bývalé továrně na tabákové výrobky a říkalo se jí Tabáčka. Se mnou tam narukovalo dalších přibližně

jen v jídelně, a i tam jsme seděli odděleně u svých stolů. Jídelna byla obrovská s podlouhlými stoly a lavicemi. Ke každému stolu se vešlo dvacet vojáků, deset z každé strany. Lavice byly

u zdi znamenalo velké zaváhání, hlad a bezmocnost. Bezmocnost, protože postižený nemohl nic dělat. Od zdi nebylo úniku a stěžovat si mohl až po obědě.

„Tak se dojezte chlebem“, byla Doubkova pravidelná rada stěžovatelů. U vchodu do jídelny stál stůl plný nakrájeného čerstvého chleba, kde si každý mohl vzít, kolik chtěl. Ten služba pravidelně doplňovala, takže si nikdo nemohl stěžovat, že odchází hladový...

Do jídelny se vcházelo v řadě po jednom. Řada šla rychle a svobodníci ji u každého stolu odpočítali a po deseti poslali k zasednutí. Ten, který šel první, skončil u zdi. Prostě měl smůlu. Vypočítat si to tak, aby jeden neskončil u zdi, bylo nemožné. Vcházeli jsme rota po rotě, četa po četě a jeden nikdy nevěděl, kolikátý v řadě je. Předbíhat se pod přísným trestem nemělo. Z těchto zkušeností zřejmě pramenil z vojny známý výrok: „Kdo zaváhá nežere!“

tak blízko s lavicemi sousedního stolu, že jednou usazen voják nemohl odejít, dokud stolování neskončilo. Proto nikdo nechtěl sedět až u zdi, ale co nejbližší uličce, kudy roznášeli jídlo. To se nosilo už naporcované a v talířích na jedné kupě v obrovských nosítkách. Nosítka nosili dva vojáci, jako se nosí pacient na lehátku a talíře brali z nosítek poddůstojníci, kteří seděli u kraje stolu.

U naší druhé rotě to byl svobodník Doubek. Ten z nosítek sebral dvacet talířů s jídlem a poslal deset po jedné straně a deset po druhé straně stolu. Vojáci si je předávali až k tomu zadnímu sedícímu u zdi. Už při tom docházelo k diskriminaci. Vojáci nejbližší k nosítkám před sebe stavěli ty lepší porce a dozadu posílali ty menší. To vše podle bleskového odhadu svého oka. Někdy se však stalo, že se nějaká porce už na nosítkách přilepila na spodek talíře, který seděl na ní. Pak ovšem putovala z ruky do ruky s porcí, která byla na talíři. Při putování podél stolu se od spodku talíře někde odlepila a většinou padla někomu do talíře, který měl už před sebou. Takový šťastlivec okamžitě porci zhltnul. Dělal to jednou rukou se lžící, zatímco druhou dál podával další talíře, jak je posílali od nosítek. Včetně toho prázdného, takže voják u zdi dostal prázdný talíř. Někteří vojáci, když byly porce menší, to dělali tak, že posílaný talíř nad svým obrátili dnem nahoru, tak-

Slováci, snad ze své funkce budoucích velitelů, chodili do jídelny první, ale také je možné, že to bylo podle čísel a jejich rot by byly čísla jedna a dvě. U nás už se to tak nebralo, která rota se venku shromáždila a nastoupila dříve, ta šla do jídelny hned po Slováčích. I tohle v některých vyvolávalo zášť a vztek. Jen jednou, co se pamatuji, vypukla mezi námi a Slováky rvačka. Ten den jsme zaváhali a nežrali všichni. Ani suchý chléb jsme nedostali a museli čekat až na večeri. Na tu nás zavolali, až když Slováci dojedli. Od té doby jsme jedli i časově odděleni, byť i jen pár minutami. Slováci dojedli, odešli a hned nato nás vpusťli do jídelny. Myslím, že to bylo moudré rozhodnutí.

A tak i to naše republikové rozdělení vidím v dimenzích Tabáčky. Držme je odděleně, soudruzi, rozhodli ti nahoře. Jinak si budou zavidět a pustí se do sebe. Možná, že měli pravdu...? A tak se nevnímá udržovat motory, ale i velet,

že obsah padl do jejich talíře a prázdný talíř poslali dál. Někdy se ne vše odlepilo a nešťastník u zdi měl štěstí, že třeba dostal bramborovou kaši, která se od jeho talíře neodlepila, takže přišel jen o maso. Tak nebo onak, sedět

musí učit oba národy. Každý sice zvlášť, ale každý sám pro sebe. Není větší spravedlnosti!

Foto: novinky.cz, z výstavy prací Jiřího Wintera-Nepřáky v Janovicích n. Úhlavou, zaměřená na vojenské prostředí v období tzv. černých baronů.

Vojna, Slováci a Češi

Pro ND Standa Moc

šest set maníků. Z toho polovina byli Slováci. Ti všichni byli umístěni do školy pro poddůstojníky, aby se z nich stali velitelé tanků, zatímco z nás Čechů měli být řidiči tanků. Kdo to tak zařídil nevím, snad ten koumák myslí, že my Češi jsme techničtější, zatímco bratři Slováci rozhodnější a armáda potřebuje oboje, jak techniky, tak i rozhodné velitele, ale na co nepomyslel, byla naše člověčina.

Jakmile Slováci zjistili, že nám budou velet a po ročním „studování“ dostanou na ramena frčku a budou z nich slobodníci, zatímco z nás budou pořád jen obyčejní vojáci, stoupla jim jejich důležitost trochu do hlavy. Nám, českým „technikům“, do nich zase vstupovala trochu nas. anost. Celý předcházející rok (ještě v civilu) jsme totiž chodili po večerech do Svazarmu, kde jsme se učili jezdit s nákladními vozy, rozumět motorům, vyměňovat oleje a seřizovat distributory a čistit karburátory. To vše jsme dělali na starých německých Arenách, které neměly synchronizaci převodové skříně, a bylo tudíž uměním v nich měnit rychlosti. Zároveňné zkušky na řidičské průkaz jsme ale dělali již ve vojenských V3Skách, což byl nákladní terénní vůz s náhonem na všech šest kol. Vzadu měla „větráka“ dvě osy. Ten kurz jsme všichni dělali dobrovolně, abychom získali řidičák pro nákladní vozy, což tenkrát nebylo tak snadné jako dnes. Důraz tenkrát byl na tom, aby řidič uměl nejen řídit, ale svůj vůz i do jisté míry opravovat. Po řidičských nákladních aut byla otázka a byli dobře placeni. Na to konto se mnohý z nás užíval, že na vojně bude dělat řidiče. Předpokládalo se dost automaticky, že řidiči mají vojnu lehčí než obyčejní vojáci, a přitom nás všechny čekalo záluďné zařazení k tankům. Další rok studování motorů a tankistické dřina, zatímco Slováci se rok učili velet... Tak jsme to tenkrát viděli a chápali, i když to asi bylo nespravedlivé. Dnes vím, že velitelé se museli učit orientaci, rádiová připojení, ovládání elektronické techniky a jiné technické záležitosti. V takovém prostředí a rozprostření mysli muselo docházet k rozbrojům národostním, a také docházelo.

Velení Tabáčky to řešilo tak, že nás drželo odděleně. Slováci měli svoje rotu a ubikace a my zase naše. Scházeli jsme se prakticky

I keď sú Košice druhým najväčším mestom na Slovensku, predsa v myslách mnohých ľudí je nedocenené. Bolo i možná stále to zotráva, že leží dost ďaleko na východ od hlavného mesta Bratislavy. Lenže čo bolo voľakedy ďaleko, dnes fakticky so zrýchlenou dopravou, už neplatí.

Podľa štatistiky mesto navštevuje viac cudzincov ako samotných Slovákov. Veď historické jadro Košíc je najväčšou mestskou pamiatkovou rezerváciou v Slovenskej republike. Keď si zalistujeme v knihách, ktoré nám približia toto mesto a ktoré je práve tohto roku Európskym hlavným mestom kultúry, s prekvapením zistíme, akú má v skutočnosti bohatú históriu

Mesto Kolín nad Rýnom v r. 1618 vydalo svoju slávnu knihu Hlavné mestá celého sveta a nechýbali v nej ani Košice. Boli označené Cassovia Superioris Hungariae civitatis primaria – Košice, hlavné mesto Horného Uhorska. Archeologické vykopávky potvrdzujú, že územie dnešných Košíc bolo osídlené Slovanmi už v praveku. Historické listiny ranného stredoveku zachytávajú pod menom „zem zvaná Koša.“ V listine z r. 1230, z čias panovania uhorského

KOŠICE mesto s bohatou históriou

Pro ND Mária Chrappa (1)

kráľa Ondreja, je uvedený ako Cassa – latinsky Cassovia. Známa je tiež darovacia a výsadná listina, ktorú uhorský kráľ Béla IV. vydal v r. 1249, kde sa uvádza Košice ako „populi nastri de Kassa.“ V r. 1290 získali Košice mestské výsady s autonómiou v správe a súdnictve, s právom pečate a opevneného mesta. Na konci 13. st. sa v Košiciach usídlil najvyšší orgán štátnej moci pre oblasť Horného Uhorska – Kráľovská komora.

V r. 1342 mesto získalo privilégia hlavného mesta kráľovstva a Ľudovít Veľký priznáva Košiciam práva a postavenia druhého mesta Uhorska po Budíne. Udeľovanie privilégii napomáhalo rozkvetu remeselnej výroby a obchodu a zvyšovalo tak význam a rozvoj mesta. Väčšina lesov v okolí sa premenila na vinohrady a hlavným zdrojom obživy a obchodu sa stalo vinohradníctvo. V r. 1369 udelil Ľudovít Veľký mestu erb. Košice boli prvým európskym mestom, ktoré získalo vlastnú erbovú listinu.

Rozkvet mesta pokračoval v 14. najmä v 15. storočí, kedy stálo na čele zväzku piatich významných východoslovenských miest – Pentopolitany. Z tohto obdobia pochádzajú aj najvýznamnejšie pamiatky Košíc, predovšetkým Dóm sv. Alžbety. Táto katedrála je najväčším a najvýznamnejším dielom gotického staviteľstva na Slovensku a najvýchodnejšou stavebnou pamiatkou svojho druhu v Európe (v polovici 16. st. obrovský požiar zničil takmer celé mesto a značne poškodil i stavbu kostola). V historickom jadre mesta je i gotická kaplnka sv. Michala a Urbanova veža. Je tu rozsiahla mestská pamiatkova rezervácia sústreďujúca objekty cirkevnej a svetovej architektúry zo všetkých stavebných období. Zachovalo sa i torzo mestských hradieb zo 14. st. pri tzv. Katovej bašte, v blízkosti Miklušovej väznice. V historickom jadre sa nachádza i secesná budova divadla.

Od konca 13. st. sa v meste stavali i bohaté meštiacke domy. Jednu vlastnil v druhej polovici 15. st. významný košický rodák, kancelár kráľovstva a arcibiskup – Primas Uhorska, Juraj Szathmáry. Avšak dlhé storočia sa tu kvôli prísne stráženým mestským slobodám nesmeli usadzovať a vlastníť majetky šľachtici. Prvé výnimky sa objavili až na konci 16. st. (v tomto storočí sa do popredia dostala maďarčina, kým dovtedy prevládala nemčina). Medzi najznámejších patrili rod Andrášiovcov. Bol to starý uhorský šľachtický rod s koreňmi až v 11. st. Ten, ktorý získal dom na Hlavnej ulici, bol pravdepodobne generál gróf Karol Andráši z monockej vetvy. Grófi a baróni sa mohli stať až v 18. storočí.

Košice sú od dávna i uznávaným univerzitným mestom. V r. 1657 bola tuná založená Košická univerzita s teologickou, filozofickou a filologickou fakultou, potvrdená Zlatou bulou cisára Leopolda I., čím ju zrovnoprávil s vtedajšími európskymi univerzitami. I najstaršia stredná škola, strojnica, v strednej Európe sa tuná datuje od roku 1872.

V 18. st. sa výrazne zmenila tvár mesta. Postupne po zlikvidovaných hradoch vznikli nové predmestia. Vzhľad malomestských Košíc sa začal meniť a pomaly ich obklopovali dielne, továrničky. Najprv to boli poľnohospodárske výrobky – priemyselne mletá múka, výroba piva, tabákové výrobky, cukor. Novým impulzom pre rozvoj mesta bola železničná doprava, ktorá v r. 1860 napojila Košice na trať Miskolc – Budapešť a v r. 1870 na Košicko-bohumínsku železniciu. V r. 1877 mesto navštívil i cisár František Jozef I. **DOKONČENÍ PRÍŠTĚ**

V současné době se to politickými skandály jen hemží. Na skandály doplatala česká pravice ve volbách, v Kanadě se rozořivá senátní skandál. V Itálii jsem pobaveně sledovala, jak se skandální Berlusconi dovolával svého patriotismu s rukou na srdci a výrazem upřímného hošíka. Irský ministerský předseda odstoupil na šest týdnů, neb se provalilo, že jeho žena

měla aféru, že se pokusila o sebevraždu, a hlavně že se jejímu milenci zaručil za půjčky na byznys. Šlo tedy spíše o to, že si Irové mysleli, že mají za ministerského předsedu šaška, který si nedokáže uhlídat manželku, jak tedy může hlídat rozpočet?

Co jediné mě ale překvapuje, že žurnalisté hovoří o těchto skandálech jakoby bez dechu, jakoby skandály v politice byly něčím novým a neslýchaným. Je pravda, že o skandálech slyšíme více, protože je více mediálních prostředků jak skandály prolátout na veřejnost k jejímu pobavení, nebo rozhořčení. Vesměs se hovoří o starověkých státních způsobech, který naznačuje, že se pohybovali jen velmi těžko, protože měli nohy i charakter z mramoru. Což tedy nebyla pravda.

Politické machinace se nevyhýbaly ani těm neslavnějším. Pomiňme teď olympské bohy, a skandál, jak se krásná bohyně lásky Afrodité chytla do zlaté sítě nastražené manželem, s milencem, bohem války Arem. Nebo intriky nejvyššího boha Dia, jen aby se dostal k půvabným dívkám tak, aby se to manželka Héra nedozvěděla. Ve starověkých Aténách nebylo slavnějšího a populárnějšího generála než byl Themistokles, velitel aténské protiperské kontingentu. Od raného mládí je poháněly ambice a "Miliadova sláva mu nedávala spát", jak napsal Plutarchos. Themistoklovo vedení zachránilo nejen Atény, ale vlastně celé Řecko v době perské invaze v letech 480-479 př. n. l. Themistoklův otec, výrobce vesel, se mu snažil bránit ve vstupu do politiky; ukazoval mu staré lodky vyplavené na břeh a říkal, že tak lid zachází s politiky, kteří se mu znelibí.

POLITIKA SKANDÁLŮ

Pro ND Eva Fířlová

Themistokles byl úspěšný, ale poháněly ho nejen ambice a touha po slávě, které získal hodně. Nebyl uzavřen podplácení, hlavně však způsobil velké problémy se spojenci; po perských válkách nařídil flotile plout od jednoho řeckého ostrova ke druhému a žádal od těch, kteří nebyli v protiperské alianci peníze. Nejvíce mu uškodilo, když se proslýchlo, že vzal úplatky, aby umožnil návrat exilovaným lidem. Poslední kapkou byla stavba svatyně Artemis Dobré Porady, kterou nechal stavět blízko svého domu jako referenci ke své roli v záchraně Řecka. Jeho druzí spolupobčané ho exilovali za aroganci.

Nejslavnější aténský politik 5. století př. n. l., Perikles, unikl skandálu jen proto, že se se svými činy nikdy neschovával. Nikdy nebral úplatek, a co řekl nebo udělal, nikdy nebylo tajné. Proto, když se v účtech za vojenskou výpravu objevila obrovská suma deseti talentů stříbra jako "nutná výloha", Aténané ji bez jakékoliv debaty schválili; věděli, že Perikles měl velmi dobrý důvod, proč utratil tolik peněz - cenu pěti válečných lodí. (Některé tehdejší historikové tvrdili, že tyto peníze si našly cestu do Sparty, jinak známé svým pohrdáním bohatstvím - zjevně to pohrdání začalo mizet v záři stříbra, aby se oddělila válka s Aténami). Takže jeho rozvod a následně spoluzítí s Aspasií, původně slavnou kurtizánou, mu nezpůsobilo politický krach.

Ve starém Římě měli skandální horší podmínky. To bylo tím, že existoval úřad Censora. Censoři byli dva, voleni ze senátorů s co nejbezdůhonnější pověstí, a jejich úkolem bylo nejen zadávat státní zakázky (proto ten požadavek na bezúhonnost), ale také sledovat, jak se lidé chovají. Tedy hlavně lidé v Senátu. Existovala řada přečinů, kvůli kterým mohl senátor ztratit své místo v Senátu - od polibení manželky na veřejnosti po vydírání provinciálů.

Nejpršnější Censor byl prý Marcus Porcius Cato Censor, který nebyl naštěstí přílivem řecké kultury do Říma, protože ji viděl jako změkčující a zeslabující. On a jeho přívrženci by nejraději nacpali své politické nepřátele Cornelia Scipiony do rezných tóg, tkaných vlastními manželkami, a zakázali importování učitelů řečtiny. Censorské volby byly v roce 184 př. n. l. velice urputné, ale Cato byl zvolen.

Mám podezření, že to bylo ze stejných důvodů jako když Češi volili hnutí ANO - potrestání tradičních stran za nesplnění očekávání. Cato vyloučil ze Senátu hned 7 senátorů, nejvýznamnější z nich byl Lucius Flaminus, bratr Tita Flaminia, vítěze nad Makedonií a prominentního helénofila. Skandál kvůli kterému byl Flaminus vyloučen, byl velmi ohavný: když byl v Makedonii s bratrem, držel si milenku. Protože projevil zájem vidět popravu, nechal si do stanu přivést a před ní popravil zločince odsouzeného k smrti. Poprava zločince nebyla pro Catona problémem, problém byl, že Lucius Flaminus, jako zástupce SPQR vykonával spravedlnost podle nálad své milény. Pozdní římská republika (133-44 př. n. l.) se skandály jen hemžila. Jsou nám známy, protože Římané publikovali Acta Diurna, noviny, ve kterých byly nejen důležité zprávy jako kdo velí ve které válce, kolik peněz je určeno na restaurování Jupiterova chrámu atd., ale také který prominent přišel domů a načapal manželku s milencem. Z Acta Diurna pak opisovali mnozí historikové, znavení výpočtem vojenských kampaní a výčtem a popisem

Foto Wikipedia: Forum Romanum

Haas E C Johansson, 2004

schválených zákonů. Lucius Sergius Catilina, proslulý svým spiknutím proti republice, se pokoušel třikrát o zvolení konzulem, než se rozhodl pro mimoústavní cestu. Jeho neúspěchy u voleb se daly přičíst na vrub několika skandálům: byl obviněn, že svedl vestálskou pannu (osvobozen); byl obviněn, že jako guvernér provincie Africa vydíral provinciály (jak poznamenal Cicero: "odešel, osvobozen od soudu, stejně chudý jako byli někteří porotci před zahájením procesu")

a nejhorší bylo něco, za co nebyl u soudu: poletovala pomluva, že zabil svého syna, protože ten se znelibil jeho nové manželce.

Pro senzaci chtivou veřejnost se nejzajímavější skandál udál v roce 62 př. n. l., kdy se na čistě ženskou slavnost k účtění Dobré Bohyně vloudil MUŽ. Tento muž byl známý skandálník, patricijský Publius Claudius, který si zpopularizoval jméno na plebejské Clodius. Skandál by možná vyšuměl jako řada českých skandálů, ale bránilo tomu několik faktorů: 1. místo, kam se Clodius vloudil převlečený za ženu, byl Státní dům, příbytek nejvyššího velekněze a v té době obýdli Gaia Julia Caesara. 2. Ženy, které takto vyrušil z oslavování Dobré Bohyně byly manželky prominentních senátorů. 3. Clodius byl trnem v oku strany Optimátů. Výsledek? Caesar se rozvedl s manželkou Pompeiου. Clodius byl obžalován ze znesvěcení státního náboženství a potažmo z přivolaování katastrofy na Řím, a mnoho známých Optimátů se hnulo ho obžalovat. Soudní proces byl velmi hojně navštěven, neb svědkové provětrávající podrobně tuto aféru patřili a patřili k nejznámějším jménům na občanských seznámkách. Caesar, Cicero, bratři Lucullové, služky ze Státního domu, Caesarova matka Aurelia - jenže podplacená porota osvobodila Clodia, 31 ku 25 hlasům. Když senátor Metellus později potkal jednoho z porotců, ptal se ho: "Na co jste chtěli stráž? Aby vám někdo ne-

Carský Přípravil

Z vyprávění mojí maminky

Antonie Nyklové

„Náš rod Nyklů pochází z obce Levousy u Libochovic. Můj praděd Jan (v každé rodině tehdy musel mít prvorozený syn jméno Jan) Nickel byl přejmenován r. 1840 levouským farárem, dobrým Čechem, na Nykla s ypsilonem. Praděd měl u obce kousek políčka, 2 krámy, ševcovský verpánek a spoustu dětí. Poněvadž se jim zdálo, že mají málo polí a dostalo se k nim prohlášení ruského cara, že dá každému tolik země, kolik dokáže obdělat, rozhodli se, že pojedou na Ukrajinu jako hromada Čechů před nimi. Tři jejich synové už byli na vojně na 7 roků a tak vzali s sebou další tři dospívající děti a nejmladšího, 1,5 roku starého synka, mého pozdějšího dědu. Zapřáhli do vozu dvě kravky, naložili, co se dalo a jeli do neznámého Ruska. (Pozn. té době přibližně v r. 1870 žilo v ukrajinské Halici, ve Lvově a okolí už přes 1000 Čechů)

Musela to být strastičná a dlouhá cesta, ale všichni to přežili ve zdraví. Horší bylo, když se dostali na místo, kde byly jen lány divokých křovisek, břzy, kus neobděláné půdy a bažinatý porost. To znamenalo mnoho práce všechno odvodnit, vysekát křoví a vykácet stromy. Široko daleko kolem nebylo žádné obydlí. Nejbližší (několik kilometrů) to měli k pozemkům místního velkostatkáře. Když měli první rok špatnou úrodu, museli jít prosit statkáře o osev. Za to tam však museli nechat nejstarší dítě sloužit. Za pár roků tam sloužily všechny děti a nejmenší pásli dobytek.

Po letech mi můj děda vyprávěl, co zkusil. Byli celkem tři pasáči a pásli velké stádo krav a býků. Na noc rozdělali velký oheň, ale vlci se stejně připlížili a odnesli nejlepší jalovici. Za to pak byli všichni statkářem zbiti až do bezvědomí.

Krajem se také toulaly tlupy loupeživých kozáků, kteří kradli a přepádali usadlosti, hlavně české. O těch věděli, že tam vždycky něco najdou - buď plné sýpky nebo stáda prasat i jalovic. V těch ruských nebylo nic, protože mužíci byli věčně opilí a neschopní pracovat. Praděd také vyprávěl o tom, jak byli mužíci náchylní ke krádežím, a protože měl na nohou velké nehty u palců, udělal si do jednoho díru, kterou protáhl

NOVÝ DOMOV (NEW HOMELAND) – CZECH AND SLOVAK BI-WEEKLY

Vydává Masaryk Memorial Institute, Inc., 450 Scarborough Golf Club Rd., Toronto, ON M1G 1H1. Řídí tiskový výbor MMI.

Redakce si vyhrazuje právo příspěvek zkrátit, redakčně upravit a rozhodnout o jeho event. zařazení. Z předplatného nevyplývá předplatitel žádný nárok na umístění jeho článku do novin. Anonymy neotiskujeme. Názory prezentované v uveřejněných příspěvcích nemusí vyjadřovat stanovisko redakce ani MMI. Nevyžádané rukopisy a fotografie redakce nevrací. Redakce neposkytuje žádné informace o autorech.

Archív na webu www.masaryktown.ca Webová prezentace Alena Kottová

Redakční rada: Lanny Rosický (ČR), Brigita Hamvašová, Barbara Sherrifová (konzultantka jazyka anglického), Jiří Grosman a Miloš Krajný (Toronto), Josef Skála a Jiří Adler (Vancouver), Alena Martínová (Montreal), Eva Fířlová (konzultantka jazyka českého, Sudbury), Radka Mayerová (Edmonton).

Masarykův ústav (MMI) je charitativní organizace, reg. č. 119582781RR0001. Jejím posláním je udržovat české a slovenské kulturní tradice a obohacovat tak život kanadské veřejnosti. Cancellář Iva Jeřmen tel. 416.439 4354 (ÚT, ST, ČT), office@masaryktown.ca

Roční předplatné: Kanada \$ 46 CAD, USA \$ 68 USD, ostatní \$ 96 USD. Šeky zasílejte laskavě na adresu redakce (viz nahoře, shodná s adresou MMI). Ceny inzertů sdílíme na požádání.

Tyto noviny byly vybrány Národní knihovnou ČR jako kvalitní zdroj, který by měl být uchován do budoucna a stát se součástí českého kulturního dědictví.

Stránky jsou archivovány několikrát ročně a jejich záznam je součástí České národní bibliografie a katalogu NK ČR. Šéfredaktorka a grafická úprava Věra Kohoutová tel. 647.608 1713 Píšte vera.toronto@gmail.com

podvod

Ladislav Nykl

řemínek a ten navázal na
➤ rukojeť nože za pasem.
Kdyby mu ho někdo ve
spaní chtěl ukrást, tak by to
ucítil a mohl se bránit. Nůž a sekera
byly velice žádané a muži je kradli,
aby měli na vodka.

Byli tam asi pět let, když jejich otec
začal postonávat a chtěl nazpět domů.
Tak se sebrali, zapráhli poslední ne-
mocnou kravku a vraceli se zpátky
domů. Ve Lvově jim otec zemřel. Po-
hřbili jej na hřbitově do společného
hrobu a pokračovali pěšky. Zbyla už
jen matka s tím nejmladším, mým bu-
doucím dědem. Jak to dopadlo s ostat-
ními jeho sourozenci už se nikdy nedo-
zvěděl. Asi tam zůstali anebo zemřeli
hlady. Nikdy se už nesešli. Jan se pak
vrátil do Libochovic, kde se vyučil šev-
cem. Po vyučení se oženil v Libochov-
icích s Františkou Panešovou, jednou
z dcer zdejšího šlechtického hraběcí-
ho rodu. Moje prababička Františka
Nyklová - rozená Paneschová (Pa-
nešová), byla totiž vnučkou Barbary
Panešové, rozené hraběnky Barbary
von Czernin (Černinové) z Roudnice.
První syn libochovické rodiny Nyklů byl
Karel, pak František a další syn, který
se jím v r. 1886 narodil, byl můj otec
Antonín.

Zde končí další část paměti mého
dědy podle vyprávění mé matky Anto-
nie Nykové.

Pozn.:
Tehdy v polovině 19. století byla v
Čechách velká bída a tak tisíce lidí
emigrovaly jak do Ruska, tak i do Ame-

riky. Škoda, že mi předci nešli směrem
přes Hamburk a přes moře. Rusko
se ale mnohým zdálo být blíž a také
díky našim národním buditelům, kteří
byli z bratrů Slovanů nadšení, se jich
tam vydalo víc. Jaké muselo být jejich
rozčarování, když uviděli jen divočinu

a bažinatá pole. Žádné cesty a vesni-
ce, ze kterých se dalo přejít pěšky do
další, tam nebyly. Ani se zdejšími lidmi
to nebylo lepší, protože pro ně byli bur-
žouzi, které rádi přepadali a okrádali.
Nikdo Čechům neřekl, že Rusové mají
blíž k mongolskému despotismu, než
k osvětlené Evropě. Národní buditelé,
jako byli Palacký, Riegrovi a hlavně Jan
Kollár, byli jen naivní snílci a emigranti
v Rusku na to tvrdě doplátili.
Dodnes však mají na Ukrajině české
vesnice s českými školami a většinou
se hrdě hlásí ke svému původu. Velká
část jich žije v dřívější ukrajinské Vo-
lynské gubernii. Ta je dodnes. Při po-
sledním sčítání lidu r. 1989 se jen tam
hlásilo k české národnosti na 10.000
občanů. To nemluví o dalších tisících
v guberniích na Krymu, Chersonu, Ky-
jevě, Podolí, Haliči a Černobylu. Na
Volyni jsou dodnes větší česká města
jako je Rovno, Dubno a Luck. Vesnic je
tam opravdu mnoho. Neznámější jsou
u Kyjeva, Malinovka a Zubovščina.

SVŮJ ZÁPAS PVEDEME DÁLE, NEČEKÁJÍCE ŽÁDNÉ JINÉ
ODMĚNY KROMĚ VĚDOMÍ, ŽE JSME POCTIVĚ SLOUŽILI
SVĚMU NÁRODU.

KAREL KRAMÁŘ (1860 - 1937)

KŘÍŽOVKA PRO VOLNOU CHVÍLI

"PANE REŽISÉRE, TO, CO DRŽÍTE V RUCE, NENÍ SCÉNÁŘ, ALE TELEFONNÍ SEZNAMI!" "NO PROTO, JÁ UŽ JSEM CHTĚL"	POMŮCKA: ALM AL PARI EPS, ODETA	OZNAČENÍ NAŠICH LETADEL	POHŘEBNÍ HOSTINA	MASŤNÁ TEKUTINA	VSTOUPIT	STARÉ ZAJÍMENO	ČAJ (LIDOVĚ)
	OPATŘIT PODKOVAMI						
	EVROPSKÉ HOSPODÁŘ. SPOLEČEN- STVÍ-ZKR.	1	ZUŠLECHTĚ- NÉ (OCELI)				
			POSLOUP- NOST				
POČÍTAČOVÝ GRAFICKÝ FORMÁT			KARNEVALO- VÝ TANEC			2	ALPSKÁ PASTVINA (NĚM.)
			HL. MĚSTO JÍŽ AUSTRALIE				
ZVOLÁNÍ			DRUH VRBY				
			JÍŽ- EVROPANKA				
MOŘSKÉ RYBY				ČESKÝ DRAMATIK			
				FRANCOVKA			
	CIZÍ ŽENSKÉ JMÉNO				INIC. PĚVCE MARGITY		
	MOŘSKÝ KORYS				ZK. OBCHOD. AKADEMIE		
SPZ KARLOVÝCH VARŮ			PODBRADEK				MYŠLENKA
JAPONSKÁ DĚLKOVÁ MÍRA			ITALSKÝ "NA ROVNÍ"				
			ZASÁHNOUT				
ŘECKÝ A ŘÍMSKÝ STAROVĚK						TYLOVO DIVADLO-ZK.	
						ITALSKÝ OSTROV	
NĚMECKÝ ČASOPIS VĚNOVANÝ MÓDĚ				SPZ ČADCE			
				PRUŽNÁ VETEV			
	BÝV. SLAVNÝ HONGKONG. HEREC			ČÁST NOHY			
	PYL-BÁSNIC.			ANTIBLOK. SYSTÉM			
CITOSLOV. VÝSTŘELU			ARPEGGIO (ZKR.)			GIGAVOLT (ZN.)	NÁZEV PÍSMENE
			VÁHAVÝ SOULHAS				
BRITSKÉ MĚSTO							
PLAČTIVÁ							

ŘEŠENÍ KŘÍŽOVKY Z TOHOTO
ČÍSLA:
PANE REŽISÉRE, TO, CO DRŽÍTE
V RUCE, NENÍ SCÉNÁŘ, ALE
TELEFONNÍ SEZNAMI!"
"NO PROTO, JÁ UŽ JSEM CHTĚL
TAJENKA...."

**PŘEDPLATNÉ NOVIN
ŠEKEM:**
NOVÝ DOMOV
450 Scarborough Golf
Club Rd. Toronto
ON M1G 1H1 CANADA

Kanada \$ 46 CAD/rok
USA \$ 68 USD/rok
ostatní \$ 96 USD/rok

V ČR MŮŽETE NOVINY UHRADIT:
Komerční banka, a.s.,
Spálená 51, 111 21 Paha 1
Account: Masaryk M. I. Canada
Account No.: 400 144-011/0100

"PANE REŽISÉRE, TO, CO DRŽÍTE V RUCE, NENÍ SCÉNÁŘ, ALE TELEFONNÍ SEZNAMI!" "NO PROTO, JÁ UŽ JSEM CHTĚL"	POMŮCKA: ALM AL PARI EPS, ODETA	OZNAČENÍ NAŠICH LETADEL	POHŘEBNÍ HOSTINA	MASŤNÁ TEKUTINA	VSTOUPIT	STARÉ ZAJÍMENO	ČAJ (LIDOVĚ)
	OPATŘIT PODKOVAMI						
	EVROPSKÉ HOSPODÁŘ. SPOLEČEN- STVÍ-ZKR.	1	ZUŠLECHTĚ- NÉ (OCELI)				
			POSLOUP- NOST				
POČÍTAČOVÝ GRAFICKÝ FORMÁT			KARNEVALO- VÝ TANEC			2	ALPSKÁ PASTVINA (NĚM.)
			HL. MĚSTO JÍŽ AUSTRALIE				
ZVOLÁNÍ			DRUH VRBY				
			JÍŽ- EVROPANKA				
MOŘSKÉ RYBY				ČESKÝ DRAMATIK			
				FRANCOVKA			
	CIZÍ ŽENSKÉ JMÉNO				INIC. PĚVCE MARGITY		
	MOŘSKÝ KORYS				ZK. OBCHOD. AKADEMIE		
SPZ KARLOVÝCH VARŮ			PODBRADEK				MYŠLENKA
JAPONSKÁ DĚLKOVÁ MÍRA			ITALSKÝ "NA ROVNÍ"				
			ZASÁHNOUT				
ŘECKÝ A ŘÍMSKÝ STAROVĚK						TYLOVO DIVADLO-ZK.	
						ITALSKÝ OSTROV	
NĚMECKÝ ČASOPIS VĚNOVANÝ MÓDĚ				SPZ ČADCE			
				PRUŽNÁ VETEV			
	BÝV. SLAVNÝ HONGKONG. HEREC			ČÁST NOHY			
	PYL-BÁSNIC.			ANTIBLOK. SYSTÉM			
CITOSLOV. VÝSTŘELU			ARPEGGIO (ZKR.)			GIGAVOLT (ZN.)	NÁZEV PÍSMENE
			VÁHAVÝ SOULHAS				
BRITSKÉ MĚSTO							
PLAČTIVÁ							

NOVÝ DOMOV - OBJEDNÁVKA PŘEDPLATNÉHO

O Věk do 60 let O nad 60 let O nad 70 let O nad 80 let

Nový odběratel O do 60 let O nad 60 let O nad 70 let O nad 80 let

Předplatné Nového domova \$

Dar tiskovému fondu MMI \$ Přikládám šek na \$

Jméno a příjmení

Adresa

Poštovní kód Telefon

Email

Šek zašlete inkasovně na:

Nový domov, 450 Scarborough Golf Club Rd.

Scarborough M1G 1H1, ON

Roční předplatné: Kanada \$46 CAD, USA \$68 USD, ostatní \$96 USD

Za dary nad \$15 bude kanadským dárcům zaslán Charitable donation tax

receipt. Děkujeme dárcům za jejich velkorymost.

Info: vera.toronto@gmail.com, call 647.608 1713, redakce 416.439 9557

transat the only
nonstop flight
to Czech Republic
from Canada

Direct flights from Toronto and Montreal to Prague
Tuesdays, June 17 to October 15, 2014.
For more information and reservation please call

Enterprise Travel

1221 Yonge Street (at Summerhill Ave.) Toronto
Tel: 416 504 3800
dianab@premieregroup.com
blanka@premieregroup.com
Toll Free: 1 800 825 7577
Fax: 416 598 1311

Monday to Friday: 9:00 AM - 5:00 PM

MEMBER OF: IATA, tico.ca, CTA

Air only - now available for booking

roscher
transport international

Serving your transport needs for 20 years

NÁMOŘNÍ A LETECKÁ DOPRAVA
DO ČECH, NA SLOVENSKO A OSTATTNÍCH ZEMÍ

Převážka komerčního zboží i osobních věcí ve sběrných kontejnerech a celokontejnerech. Z Kanady a USA do Čech, na Slovensko a ostatních zemí...

- Export automobilů, motocyklů, lodí, a jiných vozidel
- Letecké a kusové základy do celého světa
- Zpracování exportních dokumentů
- Celní odbavení a rozvoz zboží

Tel: (905) 403-1093
admin@roscher-transport.com

2359 Royal Windsor Dr. Unit 8., Mississauga, Ontario

Restaurant Praha na Masaryktownu

450 Scarborough Golf Club Rd. Toronto

tradiční česká, kanadská i eurokuchyně, svatby, obědy, příležitostná a rodinná setkání, recepcce

ST-ČT 17.00-22.00 PÁ 17.00-23.00
SO 17.00-22.00 NE 12.00-22.00

rezervace **416.289 0283**

KNIHOVNA LIBRI PROHIBITI
hledá staré české a slovenské knihy, noviny, časopisy, oběžníky, věstníky a další tiskoviny s českou a slovenskou tematikou, vydávané mimo Československo

LIBRI PROHIBITI,
Senovážné nám. 2, 110 00 Praha 1
tel/fax (00420) 2 24 22 59 71
e-mail libpro@iol.cz
http://libpro.cts.cuni.cz

Neutral Cargo Services Inc.
"Our World Revolves Around You"

Do you ship to Czech Republic or Slovakia from Canada?

We offer direct shipping for your personal effects or commercial goods by air and ocean. No stopovers mean shorter transit time and less handling to give you better savings.

Our Czech speaking representatives are available to arrange your next shipment.

For a quote or booking, call Dana at (647) 260 - 0437 ext. 110.

More information online at www.neutralcargoservices.com

OBJEDNEJTE SI NOVÝ DOMOV
WWW.
MASARYKTOWN.CA
(647)608 1713

email:
vera.toronto@gmail.com

WWW.
MASARYKTOWN.CA
(416)439 4354

INTERNATIONAL TRAVEL
provides travel service

to individuals, groups and corporations within Canada as well as to the United States, Europe and the World. Our services include consulting and booking of flights, cruises, hotels, all-inclusive packages, travel medical insurance, car rentals.

We are introducing a new service via Polimex: SENDING PARCELS TO SLOVAKIA AND CZECH REPUBLIC

Surprise your loved ones overseas with a gift from Canada and save money on postage:
example of market price: 3 kg parcel, dimensions: 35 cm x 35cm x 35cm:
Canada Post - \$ 95.92 TNT courier - \$132.69
Polimex - \$ 2.99 per kg + \$20 fee = 28.97

Follow us on Facebook: www.facebook.com/intltravel
208 Bloor St. West, Suite 505, Toronto, ON M5S 3B4
tel. 416-922-7775 or 1-877-922-8775 cell: 416-939-6118

email: agatha@intertravel.ca
web: www.intertravel.ca

**Travel with confidence,
Travel with us!**

INTERNATIONAL TRAVEL
Explore The World With Us

TICO Registration # 0016556